

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

107.

LJUSGLIMTAR

FRÅN

VINDSKAMMAREN.

GLADA SÅNGER

AF

GÖSTA.

[Gust. U. Schönberg.]

FÖRSTA SVÄRMEN.

GÖTEBORG.
TORSTEN HEDLUNDS förlag.

Pris: 1 Kr.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

LJUSGLIMTAR

FRÅN

VINDSKAMMAREN.

GLADA SÅNGER

AF

GÖSTA.

Första svärmen.

GÖTEBORG.

GÖTEBORGS HANDELSTIDNINGS AKTIEBOLAGS TRYCKERI.

1881.

LUGGIMTAR

WINDKAMMER

CLAPNETZ

Vis-Sångaren.

Jag sjunger visor så glad och yr,
I låga dalen, bland fjellen;
Jag slår min lyra, när dagen gryr
Och slår till långt frampå qvällen.
Jag sjunger visor, för hi och hej,
Ty tiga stilla det kan jag ej!

- När morgonsolen i öster ler,
Kling, klang! då slår jag på strängen;
Jag rycker lyran från väggen ner
Och tar en visa på sängen.
Klang! så, go' vänner, jag knäpper till
Och qviñtilerar och slår en drill.

När trasten jublar en sommarqväll
Och svanen sjunger på viken,
Då sitter jag uppå klippans håll
Och sätter ord till musiken;
Då ljuda lunderna qvällen lång
Af visor, satta till fågelsång.

Jag sjunger visor, för hi och hej!
I skogen, dalen och lunden;
Men andra visor jag sjunger ej
Än dem, jag diktar för stunden.
Lik sagans strömkarl på mörkblå elf
Jag sjunger visorna för mig sjelf.

Jag sjunger hej och jag sjunger hi,
Ty jag är nöjd och belåten;
Jag sjunger ej för att ärad bli,
Ty äran ger jag på båten.
Till hvilkens öra min sång skall nå,
Det har jag aldrig funderat på.

Kling, klang! Den tonen i dag jag tar
Helt visst för hundrade gången.
— Den enda sällhet, som sängar'n har,
Den har han just uti sången. —
Om någon sträng på min lyra sprang,
Brast ock mitt hjerta dervid. Kling, klang!

Friskt mod!

Hvarför klaga, hvarför knota?
Det är dumt i högsta grad!
Vill du lifvets sorger mota,
Är det bäst att vara glad.
Om en smärta hjertat pinar,
Låtsa dig ej känna den;
Och om sorgen mot dig grinar,
Nå, så »grina» du igen!

Hvarför gråta, hvarför sörja!
Är du sjuk? Ah, bara prat!
Sjukdom . . . ej den visan börja!
Du är bara litet lat.
Pjunkighet dig föga passar,
Du är lika kry — som jag!
Spotta du i dina tassar
Och tag bara bättre tag!

Hvarför knota, hvarför klaga
Öfver lifvets små besvär?

Det är allra bäst att taga
Detta lifvet, som det *är*.
Det blir ej en hårsman värre,
Om man ta'r det nöjd emot;
Och för resten vill Vår Herre
Icke höra något knot.

Hvarför sucka, hvarför qvida,
Då en motgång glädjen stör?
Sådant der får man väl lida
Och ej hänga sig därför.
Man dessutom lär sig sällan
Lifvets *sötma* rätt förstå,
Om man ej får dess emellan
Något *surt* att bita på.

Hvarför klaga, hvarför gråta?
Sådant gör blott själen slö.
Tårar kunna dig ej båta,
Om du hade full en sjö.
Annan frukt du ej skall finna
Utaf all din myckna gråt,
Än att, medan tårar rinna,
Näsan blifver litet våt.

Vi fyra.

Vänner jag eger, det kan jag bedyra,
Ofta vi dväljas i broderligt lag,
Hvardagskonseljen består utaf fyra:
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

Bjudes mig glädjen, jag tar den ej ensam,
Nej, skall den skänka mig något behag,
Då må vi njuta densamma gemensam,
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

När omkring bålen af punsch och madera
Fryntligt vi samlas att festa en dag,
Då om kalaset vi repartisera,
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

Gäller det mynt, på hvarandra vi lita,
Låna en hacka, då kassan är svag.
Finnas ej pengar, så ta vi på krita,
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

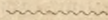
Supa oss fulla, det göra vi sällan,
Nyktra vi gå ej en endaste dag:
Vi äro alltid så der »midt emellan»
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

Med politiken just aldrig vi bråka,
Ej nihilister få dela vårt lag;
Vi hafva nog, när hvarandra vi råka,
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

Guldet och lyxen och äran och ståten,
Titlar och ordnar af tusende slag...
Sådan fåfänglighet ge vi på båten,
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

Dårskaper, laster och fel för det mesta
Bruka vi gissla rätt dugtiga tag,
Men vi förtala dock aldrig vår nästa,
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

Glade och stolte vår bana vi vandra,
Akta ej särdeles gunst och behag:
Vi äro lika så goda som andra,
Andersson, Pettersson, Lundström och jag.

Våren.

Nu, då äntligen det blifvit *vår*
Lyckligtvis, som alla andra år,
Vill jag våren prisa
Med en liten visa:
Första Maj är inne, klang, gutår!

Lärkan drillar uti skyn sin sång,
Trasten qvintilerar dagen lång;
Öfver allt vi finne
Lif på hvarje pinne
Och en flagga uppå hvarje stång.

Tusen myggor äro re'n i dans,
Fler' än någonsin i fjor här fanns;
Fjär'lar superfina,
Grå och gredelina,
Tumla glädtigt om i solens glans.

Sjelfva flugan vaknat och mår väl,
Har fått lif igen till kropp och själ,

Der uppå rabatten
I oktobernatten
I förlidet år hon frös ihjäl.

Bäcken kilar af, så fort han vill,
Larmar så, att det står herligt till;
Ifrån bergens toppar
Lätt och vig han hoppar,
Glad att väl ha kommit från April.

I min trädgård re'n man finna kan
Gröna träd och buskar om hvarann.
Jag tror sjelfva »necken»
Farit in i häcken,
Ty så rent förtvifladt växer han.

Högt på berg och kullar får man se
Får och getter, hvilka, två à tre,
Slå i fröjd och gamman
Sina hufvu'n samman.
Oss emellan sagdt, så — stångas de.

Myran tittar utur tufvan opp,
Orren spelar uti furans topp,
Räfven lurar gåsen;
Haren »gnor» i »åsen»
Och tar femton fot i hvarje hopp.

Hej, nu är det *vår* på land, i stad;
Nu är »*Första Maj*», nu kan man glad
Ta en tår på tanden
Och gå ner till stranden
Och bland »andra torskar» ta ett bad!

Det bästa af allt.

Af allt det goda, som fins på jorden,
Hvad är det bästa? — Man frågar så. —
Jo, bästa gåfvan — tro mig på orden! —
För hottentott och för eskimå,
För svensken, turken och moskoviten
Är lilla supen och salta biten.

Gesäller, bönder och ståndspersoner,
Liebhabrar, Jönsar och gentlemän,
Beväringsynglingar och dragoner
Och sjelfve pocker och mor till den
Och kungar, påfvar och hela sviten
Ta lilla supen och salta biten.

Och har man känning af bostadsbristen
Och saknar föda och dito ved
Och stormen tjuter kring förstu'qvisten
Som tomma vargar på frusen hed,
Då är det skönt att få sätta liten
Till lilla supen och salta biten.

Mot dryckenskapen en prest predikar
Och målar afgrundens höjd och djup,
Och dit förpassar han sina likar,
Om dessa våga att ta en sup;
Men, tro mig, sjelf tar nog jesuiten
Båd' lilla supen och salta biten.

När »Vega», lastad med resbagaget,
Drog upp mot nordpolens bittra köld,
Hvad var som uppehöll då kuraget
Hos herr Palander och Nordenskiöld?
Man får väl tillkänna den meriten
Åt lilla supen och salta biten.

Poeten ensam och dyster sitter
I mörka kyffet helt lefnadstrött,
Men trots att världen han finner bitter,
Han målar lifvet i rosenrött;
Ty inspirerad blir eremiten
Af lilla supen och salta biten.

Att lefva glad utan mynt i pungen
Och utan föda på hela da'n,
Nog går det för sig, om man är tvungen,
Och, nota bene, man blifvit van;
Med vilköt dock, man har kvar krediten
På lilla supen och salta biten.

Ja, bästa gåfvan som jorden eger,
Så väl inunder som ofvanpå,
Det är och blifver, som nu jag säger,
För hottentott och för eskimå,
För svensken, turken och moskoviten
Den lilla supen och salta biten.

Lycksalighetens ö.

Vårt lif, det är eländigt, som hvar man vet,
Såväl vid polens is som i heta zonen.
Det fins blott sorg och jämmer på vår planet,
Från låga kojan allt upp till kungatronen;
Men hvad gör det, godt folk? När vi en gång dö,
Vi komma till lycksalighetens ö.

Må presten fritt orera med långa tal
Om etterfyllda sjöar och eld och svafvel,
Om de fördömdas pina och grymma qual —
Tro mig! allt sådant det är endast drafvel.
Nog finnes bortom grafven en väldig sjö,
Men midt i den — lycksalighetens ö.

Der sprider ros i lunden sin doft så fin,
Med prakt på böjda grenar oranger svälla;
I dalen gjuter bäcken ett svall af vin,
Och öl och porter finnas i hvarje källa.
Af veritabel nektar består den sjö,
Som flyter kring lycksalighetens ö.

Der är det med all jämmer och möda slut,
Der få vi moja oss herligt i solens strålar;
Och våra vänner, som gått till ön förut,
De möta oss vid stranden med fulla bålar;
Och välkomstbägar'n räckes af näpen mö
Med nektar från lycksalighetens ö.

Der lefva men'skor samman på fredligt vis,
Ej mammon der på gyllene skatten rufvar;
Der finnes ingen pöbel och ej polis
Och inga tiggare och inga tjufvar,
Och inga krogar heller, — nej, pina dö! —
Få finnas på lycksalighetens ö.

Och landet styres der intill domedag
Förutan både kungar och presidenter;
Der finnes ingen stadga i landets lag,
Som har ett ord att säga oss om regenter:
Och än har ingen ynkrygg fått slita spö,
Der borta på lycksalighetens ö.

När vi tjent ut vår kapitulation
Och pröfvat nog till slut utaf jordesläpet,
Då fara vi, som skjutna ur en kanon,
Från jordens sorger, brister och hela skräpet,
Igenom grafvens skottglugg, — »adjö, adjö!« —
Tvärs öfver till lycksalighetens ö.

Men du, som är på jorden så stolt och sträng
Och jemt mig arme stukar som tusan böflar,
Dù skall der borta en gång just bli min dräng
Och skall få borsta mina gamla stöflar.
Det vet du, därför *fruktar* du jemt att dö
Och komma till lycksalighetens ö.

Och om jag städse varit i lifvet här
Föraktad, skymfad, hånad och sådant mera,
Jag blir det högsta hönset i korgen der,
Och öfver de öländingar får jag regera. —
Det vet jag, därför *längtar* jag just att dö
Och komma till lycksalighetens ö.

Hvi går jag då här längre och suckar så,
Att lifvet här på jorden är så odrägligt?
Hvad hindrar mig, jag frågar, att genast gå
Till saligheten, när jag det finner lägligt?
Nej, snart jag bjuder väl verlden mitt adjö
Och knallar till lycksalighetens ö.

En yrvädersdag.

När knoppen sväller i rosenhäcken
Och trasten drillar och lärkan slår
Och sippan speglar sin bild i bäcken,
Då sjunger skalden: »Nu är det vår!»

När glödhet sol ses på fästet stråla
Och fält och ängar och dal och höjd
I blomstervirkade manteln pråla,
Då sjunger skalden om sommarns fröjd.

Nåväl, må skalderna våren prisa
Och måla sommaren ljuf och mild,
Jag sjunger endast en liten visa,
Som innehåller en vinterbild.

Och bums min lyra från väggen tar jag
Och qvintilerar och slår en drill:
Kling, klang, go' vänner, nu tonen har jag
Och ämnet, det skall nog räcka till.

Nu Bore höres i hornet tuta.
Och ej generar han sig ett dugg:
Der slog han sönder en fönsterruta
Och stal en vadd ur min fönsterglugg.

Se hur han smetar, snart har han lagat
Hvar liten spricka på takets list;
Och allt sitt murbruk har han behagat
Att lägga upp på min förstu'qvist.

På gumman trasslar han in »saluppen»,
Se'n flickans vad han i smyg har kysst;
Slår dunst i synen på kyrkotuppen
Och kastar snöboll på kungens byst.

På vördig prosten han pudrar håret
Och stöper ljus i polisens skägg
Och lägger upp i förlag för året
En sex fots drifva vid grannens vägg.

Han seglar isjakt på frusna vågen
Och blyges ej att från fjellets kam
Med foten spjerna mot himlabågen,
När han lavinerna rullar fram.

Än djupt i skogen han konserterar,
Så himmel bäfvar och dito jord;
Än bakom knuten han deklamerar:
»Heimskringlas panna, du höga nord!»

Yrken och näringar.

Procentaren sitter vid kistan så full
Och samlar,
Han lyssnar förtjust, när hans silfver och gull
Det skramlar.
Han myser så godt, när juvelen han vägt,
Men upp ifrån skatten han springer förskräckt,
När någon på dörrlåset famlar.

Och läsareprester med dundrande röst
Predika,
Så men'skorna slå sig för bäfvande bröst
Och skrika;
Beskrifva hin onde från topp och till tå
Och skrämma sin hjord för ett brinnande H,
Men tigga allmosor tillika.

Skomakaren spinner sin becktråd så lång,
Den besten,
Och sträcker se'n lädret med hammar och tång
Kring lästen,
Och pojkarne laska och sula så fort,
Och går det ej jemt, som om lädret var smordt,
Så få de på huden för resten.

Och skräddaren, om han skall göra en rock,
    Det slarvas,
Och midt under arbetet gör han en bock,
    Om det tarvas.
Och fem alnar tyg till ett plagg, det får gå,
Men finnas blott fyra, det räcker ändå,
    Ty saken är den, att det skarvas.

Och slagtaren hudflänger qvigor och får
    Och geten;
Och oxar och kor han med hammaren slår
    I planeten;
Och hästen, den ger han ur bössan en piff
Och gör utaf skinkorna medvurst och biff
    Och för det till torgs, som I veten.

Och smeden vid städet tar hammar'n i hand
    Och slår dit'en;
Gör stålskor åt fröken samt bojor och band
    Åt banditen;
Och om under stundom det passa ej vill,
Så hugger han af eller ock ökar till
    På den sakramentskade biten.

Och målaren stryker om sommaren plank
    Åt sin nästa,
Men midt under vintern han går och slår dank
    För det mesta.

»Det skadar mig föga att sysslolös gå,
Ty färgerna spar jag till sommaren då»,
Så der resonnera de flesta.

Och bagaren delar upp degen så njugg
Och rullar,
Och kakan med minst en fyra tums glugg
Han tullar,
Och sedan så gör han — säg är det fason? —
Af skummjolk och rågmjöl en komposition,
Och deraf tillverkar han bullar.

Poliskonstapelns nattqväde.

Ifrån topp och till tå,
Ifrån hälen och opp,
Genom hela min kropp
Kalla rysningar gå.

Kinden kall som en is,
Hakan svullen af köld,
Näsan öm som en böld,
O, jag arme polis!

Sur och våt min kapott
Smutsen fem kvarter djup; —
Hvad en sjuöres sup
Skulle göra mig godt!

Men på krogen, förstås,
När som vakten är min,
Får jag ej titta in.
Förr än kunderna slåss.

Och det händer, min själ,
Inte just när man vill —
Än hörs ingen ting till,
Uh, jag fryser ihjäl!

När jag ändtligt blir fri
Klockan ett från min post,
Då är krogdörren låst,
Alltså »värdshus förbi!»

Om här blefve allarm
Eller elden bröt lös,
Att en sate, som frös,
Finge springa sig varm!

Om jag funne en vän,
Som ej sjelf kunde gå!
Gladt jag kilade då
Bort till finkan med den.

Tyst, der kommer en full!
Honom tar jag med pock. —
Jo i Helsefyr ock!
Det är blott en patrull.

Se, så får jag då gå
Hela natten allen';
Om man vore af sten,
Kan man röras ändå.

Och nu frågar jag sist:
Borde jag ej ha ris,
Som har blifvit polis?
Jo, det borde jag visst!

Parkvaktens höstqväde.

Farväl, du tjusande
Park! Ej mer
Jag dina susande
Ekar ser!
Jag nog dig vaktat
Med lif och själ
Och dig betraktat —
Farväl, farväl!

Du springbrunn friska,
Som sorlar der,
Jag hör dig hviska:
»Du är mig kär!»
Jag ser du gråter,
Jag går likväl,
Vi träffas åter —
Farväl, farväl!

I häckar många,
Som prunkat här,
Och grottor trånga
Och »tocke' der»,

Storskrytaren.

Ej någon i orten är rik som min far
På landtbruk och skogar och pengar;
Och pigor han eger visst fyrtio par
Och minst ett par hundra drängar.

Han åker i vagn, som är hög som ett hus,
När någon gång staden han gästar,
Den har uppå sidorna lyktor och ljus
Och drages af fyra par hästar.

I för'n sitter kusken och ropar sitt: hej!
Och guldpiska svänger han ock en;
Och bak på hundsfooten, der står en lakej
Med fem skålpund silfver på rocken.

En flock utaf pager der hemma »står lull»
I blåa gemaket och skiner
I frackar med breda galoner af gull
Och knappar af äkta rubiner.

Beträffande gården så nämner jag blott,
Att denna, till form och fasoner,
Ser ut ungefär som vårt kungliga slott
Och kostar jemt fem millioner.

Och rummen der inne, dem räknar man jemt
Till tusen med blåa gemaket,
Och alla ä' stora och hålla bestämdt
En halfmil från golfvet till taket.

I la'gården, hvilken är oerhördt stor,
Kristallkronor prunka från åsen;
Och ungnöt och stutar och åldriga kor
Ha turkiska mattor i båsen.

Och tufffar han sitter på pinne af stål,
Af kärlek så mäkta betagen;
Och hönorna värpa i gulförgyld skål
Minst två tunnor hönsägg om dagen.

Och grisarne spisa ur fat af porslin
Maränger, så mycket de kunna,
Och bada i dammar af Gahns aseptin
Samt dia likör ur en tunna.

Storskrytaren.

Ej någon i orten är rik som min far
På landtbruk och skogar och pengar;
Och pigor han eger visst fyrtio par
Och minst ett par hundrade drängar.

Han åker i vagn, som är hög som ett hus,
När någon gång staden han gästar,
Den har uppå sidorna lyktor och ljus
Och drages af fyra par hästar.

I för'n sitter kusken och ropar sitt: hej!
Och guldpiska svänger han ock en;
Och bak på hundsfotten, der står en lakej
Med fem skålpund silfver på rocken.

En flock utaf pager der hemma »står lull»
I blåa gemaket och skiner
I frackar med breda galoner af gull
Och knappar af äkta rubiner.

Beträffande gården så nämner jag blott,
Att denna, till form och fasoner,
Ser ut ungefär som vårt kungliga slott
Och kostar jemt fem millioner.

Och rummen der inne, dem räknar man jemt
Till tusen med blåa gemaket,
Och alla ä' stora och hålla bestämdt
En halfmil från golfvet till taket.

I la'gården, hvilken är oerhördt stor,
Kristallkronor prunka från åsen;
Och ungnöt och stutar och åldriga kor
Ha turkiska mattor i båsen.

Och tufffar han sitter på pinne af stål,
Af kärlek så mäkta betagen;
Och hönorna värpa i guldförgyld skål
Minst två tunnor hönsägg om dagen.

Och grisarne spisa ur fat af porslin
Marängar, så mycket de kunna,
Och bada i dammar af Gahns aseptin
Samt dia likör ur en tunna.

Ja, ingen i orten är rik som min far
På boskap och skogar och ängar;
Men får jag om handen en gång hvad han har,
Förvandlar jag skräpet i pengar.

Hvad jag är och icke är.

Jag är icke millionär
Och alls intet snille,
Och blir aldrig populär
I de vittras gille,
Sådant der
Föga bryr
Den, som är
Glad och yr.

Är ej född af ädel race,
Har ej rang som gäller;
Är ej vacker, sedd *en face*,
I profil ej heller.
Sådant der
Föga bryr
Den, som är
Glad och yr.

Jag är icke alls poet,
Ej stilist i prosa;
Och på kartan knapt jag vet
Skilja Lund från Trosa.

Sådant der
Föga bryr
Den, som är
Glad och yr.

Teleskopets hemlighet
Ryms ej i min hjerna,
Jag knapt skiljer en komet
Från en vanlig stjerna.

Sådant der
Föga bryr
Den, som är
Glad och yr.

Men fastän jag icke är
Eller ens kan blifva
Stor i något af det der,
Som jag sökt beskrifva,
Är och *blir* väl jag ändå
Mycket, mycket mer än så.

Jag är lycklig, jag är nöjd,
Det kan jag förklara,
Och det är just på sin höjd,
Hvad jag önskar vara.
Jag har, hvad jag önska må:
Gumntia, hem och många små.

Och den saken jag förstår,
Njuta lifvets lycka;
Denna konst är ej så svår,
Som man kunde tycka.
Jag för er förklara vill.
Kort och godt, hur det går till.

Man skall hålla af hvarann,
Mannen hustrun klappa,
Hustrun pyssla om sin man,
Barnen »pussa» pappa.
Hemma bruka vi så der,
Och därför jag lycklig är.

Gubbar! Det är sant och visst,
Vill man lyckan smaka,
Må den sökas först och sist
Ibland barn och maka;
Men det blott ett fåtal är,
Som har reda på det der.

Till landet.

Nu vill jag mig slå i ro,
Men hvar tusan skall jag bo?
    Jo, jag fann det:
Jag från staden mig beger,
Tar mitt skräp och slår mig ner
    Uppå landet.

Här fins ingen rast och ro,
Sent och bitti' får man gno
    Som en myra.
Och hur än man sträfva vill,
Räcker ej förtjensten till
    Mat och hyra.

Här är ställningen besatt:
Kommunal- och kronoskatt!
    Och för resten,
Om man lumpen krona spar,
Stryker den till klockarfar
    Och till presten!

Vi ha tusen plågoris:
Gatupojkar och polis,
Långa rader,
Björnar finnas äfvenså —
Låt mig komma härifrån',
Milde fader!

Deremot så är man fri
Ifrån allt trakasseri
Uppå landet.
Der får men'skan må så godt
Som en grefve, om hon blott
Vill och kan det.

Ja, der får man, blott man vill
Vara god och säga till,
Allting gratis:
Fågel, fisk och frukt och bär,
Ost och smör och tocke' der
Samt potatis.

Hemväfdt vadmal får man fritt
Till kostym af samma snitt
Som allmogen;
Ved man ock får gratis der,
Om man blott gör sig besvär
»Dra' åt skogen.»

Morjens, vänner! snart jag far,
Och det lilla skräp jag har

Bums jag packar.

Frågen I, om jag en dag

Kommer åter, svarar jag:

»Nej, jag tackar!»

Herr Göte Borg och bonden.

En bonde stod uppå stadens torg/
Och log så hjertligt belåten.
Bredvid stod unge herr Göte Borg
Och tänkte: »hvad går väl åt'en.»

»Säg, ser du spårvagnen der min vän»,
Spör Göte Borg helt otvungen,
»Hvem tror du åker nu uti den?»

B. »Jag gissar att det är kungen.»

G. »Det kunde jag ge mig katten på,
Du skulle gissa åt fanders.»

»Nå ja, de' ä' väl hans hustrú då
Och alla barnen», sad' Anders.

G. »Såg du, hür jag på velociped
Fram som en vind kunde jaga?»

B. »Nej, men jag såg, när ni satt och red
Uppå ett kärhjul i Haga.»

- G. »Vet du, hvad menas med telefon?
Förklara det om du kan det!»
- B. Det kan jag inte, nej, långt ifrån,
Ty fånar fin's ej på landét.»

Och bonden stod der på stadens torg
Och log så hjertligt belåten,
Och tätt bredvid stod herr Göte Borg
Och undra', hvad som gick åt'en.

- G. »Säg hvad funderar du bonde på?
Affären platt du förgäter!»
- »Jo, jag funderar,» sa' Anders då,
»Om herrn vill köpa potäter.»

- G. »Hvad kallas frukten uti din korg,
Säg, odlas denna bland säden?»
- B. Det der ä' hvitkål, herr Göte Borg,
Och sådan växer i träden.»

- G. »Du har buketter ock, som jag tror,
Säg, är det myrten och lilja?»
- B. »Ni kanske kallar det så; men mor,
Hon kallar skräpet persilja.»

- G. Hvad kostar tuppen, som prunkar der
Med fjädrar gula och gröna?»
- B. »Det ser ni väl, ingen tupp det är,
Det är ju mors gamla höna.»

- G. »Hvad kostar fåret der borta då?
Jag önskar just köpa in'et.»
- B. »Det är en spädkalf, ni pekar på,
Här ska' jag visa er skinnet.»

Så hör man ständigt på stadens torg,
Om dit man gitter att vandra,
Hur bonden Anders och Göte Borg
De drifva smått med hvarandra.

Ingenting att hurra för.

Du yfs, att du är men'ska vorden,
Och anser dig som kronan på.
Hvad Gud har skapat här på jorden
Och, det förstås, visst är du så.
Men tillåt mig anmärka bara,
Att måttligt dock du yfvas bör,
Att men'ska blott till namnet vara
Är ingenting att hurra för.

Har du ej mer att åberopa,
Än att du namn af men'ska bär,
Ge då på båten alltihopa
Och tala aldrig om det der!
Nämn ej ett ord om kära jaget!
Du okänd föddes, onämnd dör,
Och detta, på min ära taget,
Är ingenting att hurra för.

Ja, till och med om du fått ärfva
En vapensköld, af anor full;
Ja, om du lyckats dig förvärfva

En timlig skatt af gods och gull,
Om du får band och stjernor bära
För guldet, som du kring dig strör —
Nå väl, allt detta, på min ära,
Är ingenting att hurra för.

Om du i blodiga bataljer
Dig lagrar skär med svärd och dolk
Och piskar bofvar och kanaljer
Samt hänger godt och ärligt folk,
Helt visst dig rykte ej skall fela,
Man dig till dagens hjelte gör,
Men denna ära, på det hela,
Är ingenting att hurra för.

Om du — jag bara så ponerar —
Vill visa ädelmod en dag
Och din förmögenhet donerar
Till något allmänt företag;
Helt visst man skall en grafvård sätta
Uppå din graf, en gång du dör,
Men, käre broder, äfven detta
Är ingenting att hurra för.

• Nej, bort med dumma illusioner
Om ära, namn och rykte här
Och höj din blick mot högre zoner

Och sök att vinna burskap der!
Ditt stoff må dväljas uti gruset,
Der det sin plats har råkat få,
Men fria anden uti ljuset
Sin sanna storhet söka må.

Vinterbild.

Se, isen den ligger som spegeln så klar
Och skiner,
Och flickan min kanar så flinkt i ett par
Bottiner,
Och sjelf som en hvirfvelvind rusar jag fram
På härdade stålet, kring glänsande dam,
Så att det om öronen hviner.

Och synnerligt varsamt min bana jag far
Ej heller:
Der slog jag ju fötterna undan ett par
Gesäller;
Och der, bäst i vildaste farten det gick,
En af mina skridskor i släpet jag fick
Uppå ett par gamla mamseller.

Här sköter en ungtkarl bland fröknarna små
Kurtisen;
Och der föll en gatpojck i händerna på
Polisen.

Hvem var, som på kälken sin käreста drog?
Hej, hoppсан, go' vänner, der föll han och slog
En fyra tums spricka i isen!

Om damernas hållning en gentleman må
Ej tala,
Men tvunget och smaklöst de röra sig på
Det hala. —
Dock vet jag, af tilljordhet kommer det ej
Och icke af brist uppå smidighet, nej,
Men — kjolarne äro för smala.

Se bara på den, som nu löjtnanten får
Om händer,
Nog märker man, att hon båd' åker och går
Och vänder,
Men ack, hvilken gång, hvilken vändning man ser!
Med tillhjälp af löjtnanten som kavaljer,
Så går det ett tuppjät i sender.

Om dig min anmärkning nu stöter, förlåt,
Min lilla!
Men öppet jag säger, att du bär dig åt
Bra illa.
Fort lossa på bandet, som stramar vid knä't,
Och minska på släpet! Och vill du ej det,
Är bäst att du håller dig stilla.

En glanskis som denna så der före jul
Nog är den
Gudomlig. Och trots att den svigtar en smul,
Nog bär den.
Hvad vyer, hvad bilder i djupet sig te!
Ja, här, mina vänner, just här får man se
Den rätt *upf och ner vända världen.*

En färd genom rymden.

Sic itur ad astra.

Det var en gång, jag mins det nog,
Jag morgonrodnans vingar tog
Och genom rymden gnodde;
Jag ville se med egen syn,
Om på planeter ofvan skyn
Ett men'skoslägte bodde.

Till månen först jag mig beger,
Och på dess kant jag slår mig ner
Att hvila öfver natten;
Men fort gaf jag mig derifrå',
Ty der fans ingenting att få,
Ej ens en droppa vatten.

Nu flög jag solen tätt förbi,
Der gaf man ett fyrverkeri
Och kastade raketer;
Och projektiler utan slut
Långt, långt i rymden drogo ut
Och blefvo der kometer.

I solens flod jag tog ett bad,
Och se'n jag ilade åstad
På strålbeglänsta vingen,
Och snabb som tanken gick min färd
Från klot till klot, från verld till verld
I vida stjerneeringen.

Och hvar planet — tro mina ord! —
Var jemt på pricken lik vår jord,
Med sjöar, berg och dungar;
Och men'skor funnos äfven der,
Af samma skrot och korn som här,
Båd' simpelt folk och kungar.

Der finnes mången stor nation,
Som har båd' lag och religion
Samt dito tull och skatter.
Vid polerna bo eskimå'r,
Och här och der man äfven får
Se negrer och mulatter.

Der spränges sten och fällas träd,
Der bergas hö och tröskas säd
Och brytes malm ur grufvor;
Der gräfves guld och brännes salt,
Der kokas bränvin utaf malt
Och pressas vin ur drufvor.

Der bygges jernväg härns och tvärs,
Der lånas pengar på revers,
Men återgäldas sällan —
Man håller vad och sätter pant,
Man spelar kort och singlar slant
Och grälar sinsemellan.

Man tappar sjö, torrlägger träsk,
Man slaktar svin och äter fläsk
Och muddrar upp kanaler;
Man månglar knackvurst uti schapp
Och trycker tidningar i kapp
Och skrifver ner skandaler.

Man skjuter hjerpe och fasan,
Man stöper ljus och kokar tran
Och tager mård och hiller;
Man holmar björn och jagar lo
Samt tämjer stut och mjölkar ko
Och fångar varg i giller.

Man metar fisk och stångar ål,
Och någon gång vid bräddad bål
Man sina känslor blottar.
Man stickar strumpor på maskin,
Man hädar Gud och tror på hin
Samt tuggar snus och spottar.

Man tycker så rätt mången gång,
Att jorden synes mörk och trång,
Man önskar hädan fara
Och komma till en högre sfer,
Men som man ser, så är det der
Just ej för rart att vara.

Och säkert är, att när jag dör,
Ej någon himmelsfärd jag gör
Till månar och planeter;
Nej, förr — det är mitt sista ord —
Jag stannar kvar på denna jord
I alla evigheter.

Om du ej skulle vilja tro,
Att människor der uppe bo,
Och ej mitt vitsord duger,
Så vill jag detta råd dig ge:
Res sjelf dit upp, så får du se,
Om jag står här och ljuger.

Nej tack!

(Efter en främmande idé.)

Så långt, som jag förmåga eger,
Jag folk till nöjes göra vill.
Ett finnes dock — jag rent ut säger —
Som aldrig man kan få mig till.
Jag sjunga, skämta kan med mera
Uti ett litet kotteri,
Men att offentligt deklamera,
Nej tack, det låter jag allt bli.

Först skulle jag i frack mig kläda,
Se'n korrigera röstens klang,
Så slutligt i salongen träda,
Att göra der min komplimang. —
Manchetten darrar, hjertat klappar,
Jag söker att beherska mej,
Omöjligt — jag konceptet tappar! —
Nej tack, jag deklamerar ej.

Om blicken jag mot taket höjer,
För läsarprest jag bums blir hädd;
Om den en stund vid golfvet dröjer,

Strax hviskas det: »Ah, han är rädd!»
Om nu jag rynkar ögonbrynen,
För att ett hotfullt uttryck få,
Då skrattar man mig midt i synen
Och hviskar: »Hvarför gör han så?»

Mitt herrskap, låtom oss ponera,
Att jag uppträder nu för er
Och tar mig mod att deklamera
Ett litet stycke af Tegnér:
Jag dundrar till, så huset röres,
Går än i bas, än i sopran,
Hvad följer? Jo, en hviskning höres:
»Fy tusan, sån't gement organ!»

Att finna sig, se det är knuten —
Jag låtsar ej ha hört ett grand —
Jag sänker rösten på minuten
Och hviskar orden fram ibland.
Nu slog jag hufvudet på spiken,
Tron I? Nej, jag på nytt får hugg;
Nu yttrar någon bland publiken:
»Min lif och själ jag hör ett dugg!»

Nu börjar jag att affektera,
Med armarne omkring mig slå;
Jag tar ett steg, snart tar jag flera,

Samt höjer mig ibland på tå;
För panna och för bröst jag slår mig —
Men äfven nu, till min förtret,
Jag en pikant anmärkning får mig:
»Det är för mycken tillgjordhet.»

Nu låtom oss antaga bara,
Att föredraget vore godt,
Att genomträngdt det råkat vara
Af känsla, lif och värma blott,
Att jag begåfning skulle ega,
Konstnärlig nog och dito sann,
Då på sin höjd man skulle säga:
»Ja, Gud bevar's, det går väl an.»

Jag vill ej ord på ämnet spilla,
Ty resultatet blir dock så:
Det må gå dråpligt eller illa,
Anmärkningar man får ändå;
Om att en rad framsäga bara
Man ville öfvertala mej,
Jag skulle ovilkorligt svara:
»Nej tack, jag deklamerar ej.»

Byspelmannen.

Som vandrande juden från by och till by

Jag ilar,

Och på min fiol i nedan och ny

Jag filar.

Jag spelat i månsken, i snöslask och sol,

Och rykte jag vunnit, det vet min fiol,

Som här under rockskörtet hvilar.

På gårdar, i gränder, på gator och torg

Jag spelat;

— Jag tror jag fått spela i konungens borg,

Om jag velat —

Jag spelat för fattig, jag spelat för rik,

Och hvart jag har kommit, en tacksam publik,

Dess bättre, mig aldrig har felat.

För skåningar stundom à la Jenny Lind

Jag drillat,

Så vemodets tår utför brödsvullen kind

Har trillat.

Och strejker och gurgel och kalabalik
Väl hundrade gånger jag med min musik
Vid norrländska sågverken stillat.

I Småland jag spelat, så oxar i bås
Ha undrat;
Jag spelat, så hela den halländska ås
Har dundrat,
Och torskar och måsar bland klippor och skär
Vid kusten hörts ropa: »en sådan konstnär,
Det fins icke en uppå hundra't.»

I Stockholm, då klockan var nio en qväll
I draget,
Jag spelade så, att en liten mamsell
Fick slaget. —
Nu, tänkte jag, tar väl hin håle mig fatt,
Men folkhöpen jubla' och full blef min hatt,
När den gjorde ronden kring laget.

Må du, som har hört mina toner en dag,
Utleta,
Hvem jag månne vara och lik'så hvad jag
Kan heta.
Men spørjer du åter: »hvem lärde dig här
Att framtrolla bilder ur tonernas sfer?»
Jag svarar: det skall du få veta.

Jag lärt mina drillar i villande skog
Vid bäcken,
Der trasten hvar morgon sin aria slog
I häcken.

Och för att i konsten bli skicklig och snäll,
Jag tog se'n vid forsen hvar endaste qväll
Privata lektioner af Necken.

April-visa.

Jag skrifvit en visa för roskull igen,
Jag har ju ej annat att göra,
Och nu, mina vänner, så sjunger jag den,
Om det eder lyster att höra:
Hej, hoppsan! Den börjar så der med en drill
Och handlar och rör sig om första April.

Om du har en flicka, som du håller kär,
Och plågas af kärlekens smärta,
Så gå till den sköna och säg si så här:
»O, gif mig din hand och ditt hjerta!»
Men skynda! det rådet dig gifva jag vill,
Ty dröjer du, kan du bli narrad April.

Och är du förlofvad, så gift dig nu tvärt,
Du bums efter presten bör sända,
Att uppskjuta saken, min vän, är ej värdt,
Du vet inte, hvad som kan hända.
Att gå der och vänta, hvad tjenar det till?
Du kan utaf fästmon bli narrad April.

Och har du en gumma, en liten och snäll,
Så akta du noga på skatten;
Gå hem klockan åtta hvar endaste qväll -
Och stanna se'n hemma för natten,
Ty om uppå krogen du sätter dig till,
Så kan du af gumman bli narrad April.

Och har du kredit hos herr hökaren fått,
Låt se, att på priset du prutar,
Låt honom justera båd vigter och mått,
Och granska hans påsar och strutar,
Och profva du äggen och se på hans sill,
Ty annars du lätt kan bli narrad April.

Och när af en vän om hans bistånd du ber,
Och hjälp han dig lofvar att gifva,
Tro ej på det muntliga löfte, han ger,
Låt honom förbindelse skrifva
Och laga, att du får båd' namn och sigill,
Ty annars så kan du bli narrad April.

April! ropa stora, April! ropa små,
April-narr man är på det hela,
Men störst är väl den ibland narrar ändå,
Som på lotteri börjat spela;
Ty han må ta lotter, hur många han vill,
Han blir dock vid dragningen narrad April.

Mina lefnadsöden.

För trettio år se'n jag tror visst det var
Jag föddes i stugan vid grinden.
»Välkommen till verlden, min gosse», sa' far,
Och kysste mig vänligt på kinden.

Jag lades i vaggan, som far min beställt
Just enkom för väntade gästen,
Jag åt och jag sof så förinnerligt snällt,
Och sedan så skrek jag för resten.

Jag växte helt hastigt, blef knubbig och stor
Och lefnadsfrisk, munter och yster,
Men bäst som jag gick der, så fick jag en bror,
Och vips fick jag äfven en syster.

Min broder han satt och red ranka på knä't,
Och jag gick på golfvet och traska,
Och syster, hon låg uti vaggan och gret
Och pimplade mjölk ur en flaska.

Se'n bröder och systrar jag småningom fick,
Och detta förutan all måtta,
Och när inpå tionde året jag gick,
Jag hade ej mindre än åtta.

»Nu är», sade far min, »mitt tålmod slut,
Nu är jag på barnskrik belåten!»
»Det skulle du, gubben min, tänkt på förut»,
Sa' mor min och skrattade åt'en.

Och dagarne flydde och tiden förgick,
Ej mer hördes farsgubben knota,
Men ännu en bror och en syster jag fick,
Och mor min sa' aldrig ett jota.

»Min gumma», sa' gubben en afton på skämt,
»Det vore en skam för oss sjelfva,
Om inte vi skulle få dussinet jemt,
Då vi nu ha hunnit till elfva.»

Och jag fick en bror, och han kallades *Knut*,
(Komplett var nu dussinet vordet),
Att nu det på bröder och systrar tog slut,
Nog var det väl namnet som gjord'et. —

Nu började hemmet hemsökas af nöd,
Då fingo vi farsgubben höra:
»Att hålla ett helt dussin ungar med bröd,
Det kan sjelfve pocker ej göra!»

»Nej, hör nu min gosse», han sade en dag,
»Nu måste du lätta min möda;
Nu har du ju ögon så stora som jag,
Gå nu och förtjena din föda!

Och Gud dig välsigne, min son, om jag hör,
Att du vill arbeta och träla;
Men tusan skall ta dig, det svarar jag för,
Om du vågar ljuga och stjåla!»

Jag gick, som man säger, på Herrens försyn,
Men lyckan den gynnade Petter,
Ty genast jag mötte en bonde i byn,
Som sa': »kör i vall mina getter!»

Men fattas en enda till qvällen, så vet,
Jag klappar dig, lägg det på minnet!» — —
Ack, midt för min näsa tog vargen en get
Och slök både benen och skinnnet.

I skumrasket satte jag af som en pil,
Jag fruktade stryk som hin onde,
Och sedan jag sprungit en fyra, fem mil,
Så mötte jag åter en bonde.

Jag bad om anställning, kort blef vår process,
Ty se'n han mig hunnit betrakta,
Han sade: »Jag har ett par hundrade gäss,
Och dem kan du gerna få vakta.»

Jag bad till vår Herre en brinnande bön,
När jag ut till gåsflocken vandra',
Men dagen derpå sprungo några i sjön,
Åt Helsefyr flögo de andra.

Nu sprang jag, som aldrig jag sprungit förut,
Förtviflad och hungrig för resten;
Så mötte jag långt ut på landet till slut
En gubbe, jag tror det var presten.

Han sporde, om jag ville vakta hans svin,
Och glad tog jag gubben på orden;
Men fram emot qvällen kom sjelfvaste hin
Och for med sitt anhang i hjorden.

Och nu min förskräckelse, hvad den blef stor!
Ty innan jag väl visste af'et,
Så sprungo båd' grisar och galtar och sor
På hufvudet rätt ut i hafvet.

Nu brast jag i tårar, hvem undrar på det?
Jag stod der helt arm och förlägen.
Jag ilade framåt med stapplande fjät
Och tänkte: »hvert skall jag ta vägen?»

Skall ändtligt jag ända mitt fattiga lif,
Mig hänga som fisken på refven?
Men nu kom en flicka med ett positiv
Och sporde: »säg, vill du dra vefven?»

Från kinden jag torkade genast min tår
Och fattade tösen om lifvet.
»Jag följer dig gerna och bär, om jag får
Båd' dig och det der positivet!»

Vi drogo kring landet, min sköna och jag,
Att spela för herrar och bönder;
Men bäst som jag stod der och vefva' en dag,
Så ramlade spelverket sönder.

Den sköna tog saken förvånande lätt
Och sade: »God natt med musiken!»
»För den som är fri finnas tusende sätt
Att draga revanche af publiken.»

Och jag — jag tog värfning som artillerist
Och lät utaf lull-lull mig smyckas.
Den utvägen har man ju alltid till sist,
Om ingenting annat vill lyckas.

Hvad jag icke har.

Jag vet ej riktigt, hur det skall gå,
Men jag vill sjunga en stump ändå,
Det skadar ej att försöka.
Det kännes kusligt, när ej en flis
Man har att lägga uti sin spis
Och ingen pipa att röka.

Nåväl, jag såled's till ämne tar
Att sjunga om hvad jag *icke* har,
Och så skall ämnet ej tryta.
Och ingen af er, som lyssnar på,
Skall kunna komma och säga då,
Att jag är svag för att skryta.

Jag för det första har ingen fru,
Ej heller fästmö jag har ännu,
Ej utsigt ens att en få mig.
Jag eger icke en enda vän,
Ty saken är nu helt enkelt den,
Att ingen jag kan *bestå* mig.

Af guld har jag ej en enda bit
Och ej tillstymmelse till kredit,
Ej i min börs några slantar.
Ej ens ett bord i mitt rum syns till,
I hvilket jag, om en dag jag vill,
Skall kunna slå mina vantar.

Jag ingen tjenst eller syssla fått,
Och ingen söker jag mig så brådt,
Om ej för bröd jag blir tvungen.
Jag är på slägtleden blott och bar:
Jag ingen farbror vid riksdä'n har
Och ingen morbror hos kungen.

Ja, när det så kommer allt omkring,
Så har jag stackare ingen ting,
Och likväl intet jag saknar.
Jag med mitt intet är ganska säll,
Ty nöjd jag lägger mig hvarje qväll,
Och glad hvar morgon jag vaknar.

Kronan.

En dagakar! knogar från morgon till qväll,
Förutan att någonsin krafterna skona,
Och stackaren känner sig lycklig och säll,
Om han för sitt arbete får sig en krona.

Pantlånaren vändas i skrubben så skral,
Långt mer än (i magen på hvalfisken) Jona,
Han lefver och dör ibland lumpor och mal,
För att på affären förtjena en krona.

Och brovakten bredbent och tvärsäker står
I snö och i slask, som en påle på »brona»,
Och prejar hvar sate, som kommer och går,
Naturligtvis blott för att få sig en krona.

Och stadsbudet fram genom gatorna far,
Så rockskörten stundom beröras af »skona»;
Och nattsäckar bär han och kappsäckar drar,
I hopp om att få för besväret en krona.

Och gatmusikanten han blåser sin not,
Så drillarne halfmila väg höras tona;
Han blåser, så kinderna stå såsom klot,
Blott för att förtjena sin fattiga krona.

Blott pilten, som födes i konungens slott
Och har sin högtärade pappa på »trona»,
Har blifvit beskärd med en sällare lott:
Han slipper att göra ett dugg för sin krona.

Gamla visan.

Om hösten en visa nu skrifver jag,
Ty skalder alla
En månads tid eller så vid lag,
Hvarenda dag
I korus om hösten hörts tralla.

Men, det var så sant, förr'n jag börjar på
Med höstens visa,
I största korthet jag nämna må,
Att skalder få
Ej någonsin hösten prisa.

Han måste målas så mörk, så kall,
Så ful, så våter;
Och är han vacker, han klandras skall
I alla fall.
Hör här, hur hans visa låter:

Se så, go' vänner, här ha vi hösten,
Och lik sig är han, så ful och grå,
Med frost i skägget och storm i rösten
Och våta kläder från topp till tå.

Se, gräset gulnat på ängens tufva,
Och lundens löfverk har ramlat ned;
Och jag fått hosta, och jag fått snufva,
Och jag fått gikt i hvarenda led.

Nu fågelsången i morgonväkten
Ej mera ljuder från lummig gren,
Ty trast och siska och hela släkten
Åt söder schappat för längese'n.

En höstfläkt kom — ej behöfves mera —
Helt tyst blef lunden, och det burdus;
Och nu lär sällskapet konserteras
I södra Tyskland för fulla hus.

Nu genom lunden, der skator flaxa,
Man hör ej annat än stormens hvin,
Och denne kommer från Avasaksa,
Der Bore uppstält sin blåsmaskin.

Hör, nordan ryter kring berg och dalar,
Se, vågen piskas till skum i sjön;
Och se, hur regnet från himlen sqvalar
Och står i backen precist som spön.

En skymt af solen man ej får skåda
Och ej en strimma af månens ljus;
Jag kan just undra, hvar dessa båda
Stormatadorerna hålla hus.

Och dagar komma, och dagar flykta,
Och himlen mörknar allt mer och mer;
Snart nog jag ej utan ljus och lykta
En krogskylt tvärt öfver gatan ser.

Hemtrefligt.

O Herre, förskona mig, förr'n jag förgås,
Så sant en gång lifvet du gaf mig!
Väninnor och svägerskor, tanter och tross
Bokstafligt ta lifvet utaf mig.

På morgonen, förr'n jag fått tofflorna på
Och hunnit att hopknäppa västen,
Så kommer en svägerska, så komma två
Och tjojtals med tanter för resten.

»God morgon, min syster, god morgon, min vän,
God morgon, min svåger!» och åter:
»God morgon, god morgon, god morgon igen!»
Se der ungefär, hur det låter!

Man niger, man bugar, man krusar och ber,
— Jag stum utaf häpnad står slagen —
Och sällskapet slår sig i maklighet ner
Och lofvar att stanna för dagen.

Snart sitter konseljen vid doftande kopp
Och tager sig grundligt till bästa;
Och tanternas tungor, de dansa galopp
I nacken på tilltvålad nästa.

På dörr'n i förargelsen rusar jag fort,
Att slippa skandalerna höra.
Jag vet, att det icke är anständigt gjordt,
Men hvad skall en stäckare göra?

Och kannan gör rondan bland tanterna än,
— På »påttår'n» skall vara »en droppa» —
Och när jag på middagen kommer igen,
Så sitta de ännu och doppa.

En bottensats stannar i koppen till slut
— Naturligtvis ditförd af slumpen —
Och jublande brister nu sällskapet ut:
»Tant Greta skall spå oss i sumpen!»

Och nog kan hon prata, och nog kan hon spå,
Den »mångordkunniga» Greta;
Och nu sina synder, båd' stora och små,
I blinken få tanterna veta.

Hon sticker, hon kittlar, hon smeker och slår
Och gisslar den värda publiken;
Hos hvarjöm och enom så väl hon förstår
Att träffa just hufv'et på spiken.

Tant Malin hon blinkar och skrattar i mjugg,
Tant »Lova» blir trumpen och dyster;
Men Greta generar det aldrig ett dugg:
Hon pratar, som henne det lyster.

Snart sällskapet utfar i blindt raseri
Emot den spåkunniga tanten.
»Jag tror», säger Greta, »att systrarna bli
Af spådomen stötta i kanten.»

Nu börjar spektaklet. — Jag säger ej mer. ---
Jag griper ånyo till hatten
Och långt, långt för tusan i våld mig beger
Och hemkommer först fram på natten.

Jag smyger mig in, tyst jag lägger mig ner,
Men nu kommer sjelfva refrängen:
Jag somnar, och ännu i drömmen jag ser
Hur tanterna dansa kring sängen.

Jag vaknar och finner, att sällskapet gått,
Af glädje jag himmelen tackar;
Men knappt har jag sömnen ur ögonen fått,
Förr'n åter på dörren det knackar

»Hvem är det?» jag ryter, och bums en diskant
I förstugan nu höres svara:
»Jo, fyra väninnor, två systrar, en tant
Och så dina svägerskor bara.»

I salen jag sällskapet intränga ser,
Och husvill jag känner mig åter.
Den vanliga bönen i tysthet jag ber.
Hör ännu en gång hur den låter:

»O, Herre, förskona mig, förr'n jag förgås,
Så sant en gång lifvet du gaf mig!
Väninnor och svägerskor, tanter och tross
Bokstaffigt ta lifvet utaf mig.»

En fornnordisk kung.

I forntiden bodde i norðen en kung,
Som stundom i skogen höll taffel,
Och der ibland busksnår och stenar och ljung
Han fångade björnar med gaffel.

Till äfventyr låg

Hans lynne och håg, —

Han lemnade riket för vind och för våg.

Men bäst han en morgon till skogen gick hän,
Att brottas med vargar och björnar,
Så nåddes hans öra i hast af ett skrån
Från tre stycken roflystna örnar;

Och stridsfäcklans glöd

Sken blossande röd,

Och krigets trumpet öfver fjellarne ljöd.

»Till vapen!» skrek kungen, så bister och sträng,
Och hem till sitt slott han begaf sig,
Sprang upp på sitt rum och i flygande fläng
Der kastade jagtväskan af sig.

Och vred som han var,
Från väggen han tar
Ett svärd, som han fått uti arf af sin far.

»Gen'raler!» så röt han, »mig lyster att slåss,
Gif order om uppbrott åt hären;
Besörjen om krigsskepp, om hästar och tross,
Och glömmen ej flintlåsgevären!
Först dansken vi klå,
Se'n ryssen; och så
Polackarne slutligen helsa vi på.»

Och nu, när som hjälten, manhaftig och stor,
Slog hop sina väldiga handskar
Och stormade fram som den väldige Thor,
Så sprungo båd ryssar och danskar.
Tryggt säga man kan,
Att slätt ingen ann'
Klått ryssar och danskar så grundligt som han.

I rock utaf vadmal och stöflar till knä't
Och elg-kyller, slätt till façonen,
Mot Polen han ryckte med sjumila fjät
Och störtade kungen från tronen,
Och en kandidat
Gaf krona och stat
Och sade: »Tag skräpet, jag sjelf vill ej ha't!»

Ett fel dock han hade, den krigaren god,
Som man utaf häfden kan finna;
Och felet var det, att han aldrig förstod
Att riktigt uppskatta en qvinna.

Som ungtkarl han tog
Till vapen och drog
I härnad, och slutligt som ungtkarl han dog.

Och såsom han sjelf skulle också hans män
I alla detaljer sig skicka;
Och Gud sig förbarme i nåd öfver den,
Som vågade se på en flicka!

På bastrumma då
Han lades att få
Minst ett hundrade prygel, emellanåt två.

Den hjelte, hvars bild här i stympade drag
I denna min skildring I finnen,
Han står som en dundergod ännu i dag
Och strålar bland hugstora minnen:

Fort sekler förgå,
Årtusen också,
Men forntidens hjeltar ej glömmas ändå.

Om jag får.

Utan sorger och besvär,
Utan pröfningar och strider,
Fattigdom och »tocke der»,
Hvaraf men'skan stundom lider,
Vill jag lefva mina år,
Nota bene, om jag får.

Jag vill ha ett hus i sta'n
Med tre fyra torn på nacken,
Förstu'trappa och altan,
Källarvåning under backen,
Fullt och färdigt som det står,
Nota bene, om jag får.

Och på landet vill jag ha,
I den bästa vrå af verlden,
Timmerskog, som växer bra,
Hagar, betesmark och gården,
Stora, så att det förslår,
Nota bene, om jag får.

Dertill vill jag ha så här:
Några silfverblanka sjöar,
Uti hvilka här och der
Skönjas holmar, skär och öar
Samt en ångare, som går,
Nota bene, om jag får.

Dito ett orangeri
Och en park af björkar friska
Med små turturdufvor i,
Hämpling, bofink, trast och siska
Samt en näktergal som slår,
Nota bene, om jag får.

Hvad jag vill, jag sjungit ut
Och tar ej ett ord tillbaka;
Och nu vill jag ha till slut
Blott en liten älsklig maka
På ett par och tjugo år,
Nota bene, om jag får.

Skulle nu — ponerar jag —
Mig en mild Försyn beskära
Allt det der en vacker dag,
Ja, då vill jag, på min ära!
Lefva minst i hundra år,
Nota bene, om jag får.

Hvarför Eva ej behöfde någon piga.

Om Eva behöft någon hjälp här i lifvet,
Förutom den man som hon fått,
Så kan man väl anta' för alldeles gifvet,
Försynen en piga bestått.

Men hon ej behöfde, som fruarna sedan,
Ha barnflicka åt sina små
Och alls ingen kökspiga heller, emedan
Hon skötte sitt hushåll ändå.

Men, sägen I, hur kunde möjligt det vara
Att reda sig ensam så der?
Jo, det har en hustru nyss lyckats förklara,
Förklaringen lyder så här:

Herr Adam kom aldrig till Eva och sade:
»Se här, stoppa strumpornas håll!»
Han lappade sjelf alla strumpor, han hade,
Om blott han fick låna en nål.

Och kom han från »Nobis» med handskarne spräckta,
Han slängde dem ej på sin fru;
Och bad hon få laga dem, sa' han: »ursäkta,
Det der gör jag sjelf, kära du!»

Blef nattrocken trasig i kanten och bruten,
Ej sprang han till Eva med den;
Han satte sig neder, och det på minuten,
Och kantade om den igen.

Gick Eva åt köket att sysslor bestrida,
Af barnen hon hindrad ej var;
Ty Kain och Abel galopp fingo rida
I kapp uppå knäet hos far.

Ja, Adam han var ibland männer ett mönster
Och kunnig i allt ackurat:
Han piskade mattor och tvättade fönster
Samt diskade koppar och fat.

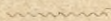
Och aldrig habiten ifrån sig han lade
På stolar, på bord och i vrå,
Och röt, om ej Eva persedlarne hade
Hopsamlade dagen derpå.

Nej, när han om qvällen kom hem ifrån ängen,
På spiken han hängde sin rock
Och stoppade träskorna långt under sängen
Samt västen och byxorna ock.

Vid sextiden bruka' ur sängen han stiga
Och väcka med kaffe sin fru.
Och därför behöfde ej Eva ha piga. —
Säg, männer, förstån I mig nu?

Tänk! om man en dag skulle införa seden,
(Nåja, jag ponerar blott så)
Att lefva som Adam och Eva i Eden,
Synd blef det om männerna då.

Men, nej, inga makar nu mer kunna lefva
Så lyckligt, det säger jag er:
Nog finnas här hustrur så goda som Eva,
Men — Adamar finnas ej mer.

Kråksång.

Förr fick jag fritt omkring fälten flaxa,
Jag fritt fick klyfva mitt näbb och kraxa,
Och hvarje tupp var min vän och bror,
Mig hönsen kallade »kära mor.»

Men andra tider och andra seder!
Om nu bland hönsen jag slår mig neder,
De ropa bums till sin man så här:
»Gå, hacka ögonen ur den der!

Hon är ju lifdömd — ja visst för necken! —
Gå, döda henne, och det på fläcken!
Och du får skörda som gunstbevis
Hushållningssällskapets stora pris;

Ty detta sällskap har satt sig före
Att köpa kråknäbb för tio öre —
Ett röfvarpris, om man tänker på't —
Nog komma kråkorna att gå åt.»

Ja, sanning ligger i dessa orden.
Här finnas varelser uppå jorden,
Som kallas men'skor; de funnit opp
Att sätta pris på min hufvudknopp.

Mig tjuf de kalla, nåja, det qvittar!
Jag plockar till mig allt, hvad jag hittar,
Jag tullar åkern, jag tullar trä't;
Men roffar till sig, hvem gör ej det?

Gud, hvad de men'skorna kunna bråka!
De döma lifvet utur en kråka,
Men låta latmasken dock må väl
Och frodas både till kropp och själ.

Förlåt, o menniska! men jag tycker,
Att du beherskas af vissa nycker:
Du dödar kråkor, men göder svin
Och kläcker rötägg uti maskin.

Säg mig på heder och tro och ära,
Säg har väl jag gått din rätt för nära?
Ack nej, och tusende gånger nej!
Vid jord och himmel, jag har det ej!

Men jag har deremot många gånger —
Dig bjudit gratis på mina sånger,
Fast ej förtrogen du kunnat bli
Med just det finfina deruti.

Och öfver mig vill du bryta stafven!
Är det ej jag, som dig gifvit klafven
Just till din skrifkonst? Jo, det är jag —
Du ritar kråkfötter än i dag!

Farväl! nu önskar jag visan sluta,
Kom nu hit ut för att kråkor skjuta!
Mig må du döda, men tro du mej!
Utroda kråkorna kan du ej.

Riset.

Den seden, att begagna riset,
Är ej nog allmän i vår verld.
Man vet ju, att i paradiset
Slog engeln Adam med — ett svärd;
Och sedan dess bland skilda racen
Man sökt att sätta i respekt
Knutpiskan, svärdet och karbasen
Och hasselkäppens ljufva fläkt.

För käpp och piska afsky har jag,
De stöta ju på barbari,
Men lilla riset undantar jag,
Ty detta är det smak uti.
Det brukas kan i alla tider,
Om med reson det brukas blott,
Det liknar supen, ty det svider
Så grufligt, men det svider godt.

Det piggar hogen, lifvar sinnet
Och öfvermodet böjligt gör,
Det skärper tanken, stärker minnet
Och manar fram ett godt humör.

Vi allesammans skulle vara
Mer snälla på mångfaldigt vis,
Öm vi uti vår barndom bara
Fått smaka litet mera ris.

Man stundom så'na dåd får spörja,
Att man af häpnad stum kan bli;
Bedrägerier synas börja
Ta form utaf epidemi.
Och hvarför är det på det viset?
Jo, när en pys ej af sin mor
I unga åren får af riset,
Blir han en skälm, när han blir stor.

Knutpiskan den har sina brister,
Dess gyllne tid är re'n förbi;
Hon alstrar endast nihilister
Bland dem, hon bragt i slafveri.
Men hvarje folk skall troget blifva
Mot sin regent, till hvarje pris,
Blott han förstår detsamma gifva
En riktigt god portion af ris.

Ja, ensamt riset, på min ära,
Är vapen nog i slott och tjäll;
Med det kan man sin ovän lära
Att veta hut och vara snäll.

Sympati och antipati.

Antipati:

Stäng fönstret, stäng dörren, slå propp i mitt öra,
Gräf ner mig bland bolstrar, jag tål ej att höra
Det gallfeberretande gnissel och hvin
Från den der förhatliga Singers maskin!

Långt heldre jag ville till hundturken säljas,
Ja, långt bort i Afrikas urskogar dväljas,
Bland tornbaggas, getingar, brömsar och bin,
Än sitta och lyssna på Singers maskin.

Kanoner som dundra och åskor som skrälla
Och vargar som tjuta och hundar som skälla
Och Alpernas rullande jättelavin
Ha intet att säga mot Singers maskin.

Ack, fröknar, mamseller, hör på hvad jag säger:
Jag ger er på fläcken så mycket jag eger,
Min plånbok, min börs och mitt gyllene skrin,
Blott I dra'n åt fanders med Singers maskin.

Flyr han ej, när man svärdet drager
Om för en knölpåk han ej skyr,
När man det mjuka riset tager,
Han hufvudstup' på dörren flyr.

När det är vår.

Skogsbäcken skuttar
Från fjellets topp,
Och biet »smuttar»
På blommans knopp,
Och gräset grönskar kring fält och dalar,
Och vestan susar i björk och alar,
Och foglar sjunga i skog och snår,
När det är vår.

Och fiskar stimma
I vågor blå,
Och måsar simma
Och titta på,
Och svanen spänner sitt hvita segel
Och plöjer fåror i vikens spegel
Samt kullerbyttor i vassen slår,
När det är vår.

Och fjärl'n glittrar
I mantel ny,
Och lärkan qvittrar
I högan sky,

O, qvinliga furier, om I ej sluten,
Jag svär er vid himlen, jag dör på minuten,
Utaf den odrägliga hypokondrin,
Som jag fått på halsen af Singers maskin.

Och derpå i pant jag mitt hufvud vill gifva,
Att aldrig jag kär i en qvinna kan blifva —
Ej sydländsk brunett eller nordisk blondin —
Som någonsin trampat en Singers maskin.

Jag rör ej vid hatten för husets värdinna
Och ser ej åt dottern och hennes väninna
Och låtsar ej känna min egen kusin,
Derför att de skaffat sig Singers maskin.

Så sjunger den, som till humöret är dyster,
Och nu i det följande just det mig lyster,
Att visa hur sången helt omvänd kan bli,
Om bara man sjunger af ren

Sympati:

Pianoklink plågar så grufligt mitt öra,
Och kammarmusik har jag svårt för att höra;
Men deremot har jag en hörsel så fin
För surrande ljudet från Singers maskin.

Sympati och antipati.

Antipati:

Stäng fönstret, stäng dörren, slå propp i mitt öra,
Gräf ner mig bland bolstrar, jag tål ej att höra
Det gallfeberretande gnissel och hvin
Från den der förhatliga Singers maskin!

Långt heldre jag ville till hundturken säljas,
Ja, långt bort i Afrikas urskogar dväljas,
Bland tornbaggas, getingar, brömsar och bin,
Än sitta och lyssna på Singers maskin.

Kanoner som dundra och åskor som skrälla
Och vargar som tjuta och hundar som skälla
Och Alpernas rullande jättelavin
Ha intet att säga mot Singers maskin.

Ack, fröknar, mamseller, hör på hvad jag säger:
Jag ger er på fläcken så mycket jag eger,
Min plånbok, min börs och mitt gyllene skrin,
Blott I dra'n åt fanders med Singers maskin.

O, qvinliga furier, om I ej sluten,
Jag svär er vid himlen, jag dör på minuten,
Utaf den odrägliga hypokondrin,
Som jag fått på halsen af Singers maskin.

Och derpå i pant jag mitt hufvud vill gifva,
Att aldrig jag kär i en qvinna kan blifva —
Ej sydländsk brunett eller nordisk blondin —
Som någonsin trampat en Singers maskin.

Jag rör ej vid hatten för husets värdinna
Och ser ej åt dottern och hennes väninna
Och låtsar ej känna min egen kusin,
Derför att de skaffat sig Singers maskin.

Så sjunger den, som till humöret är dyster,
Och nu i det följande just det mig lyster,
Att visa hur sången helt omvänd kan bli,
Om bara man sjunger af ren

Sympati:

Pianoklink plågar så grufligt mitt öra,
Och kammarmusik har jag svårt för att höra;
Men deremot har jag en hörsel så fin
För surrande ljudet från Singers maskin.

Vårvindarnes sång uti furen på fjellen
Och trastens små sprittande visor i qvällen,
Trots de äro mästerverk till melodin,
Ej täfla i välljud med Singers maskin.

Jag ger, vid min Gud, icke styfrarne fyra
För skaldernas knäppar på gyllene lyra
Och Bulls variationer uppå violin
Mot endast ett »knack» utaf Singers maskin.

Förlåt mig, go' vänner, men tron mig på orden,
Jag ser ingen näpnare syn här på jorden,
Än just när en flicka, med leende min,
Garnerar sin kjortel i Singers maskin.

Och skulle försynen till fästmö mig skänka
En femti års tös eller sjutti års enka,
Nog skulle i henne jag kunna bli »pin»
Förtjust, blott hon hade en Singers maskin.

Om en gång på sjuksängen ner jag skall bäddas,
Och jag platt omöjligt till lifvet kan räddas
Med fläderthé, chinatinktur och morfin,
Jag räddas af ljudet från Singers maskin.

Och svära, det kan jag — det mig ej generar —
Att icke en tiondedel jag värderar
All punsch och all konjak, som fins hos Platin,
Mot hvad jag värderar en Singers maskin.

Diskanter som gnälla och basar som brumma
Och pukor, trumpeter och valdhorn och trumma
Och slamrande grytlock, ja, allt ger jag hin,
Om blott jag får lyssna på Singers maskin.

Om sjunga jag kunde, som sjunga jag ville,
Och egde jag dertill förmåga och snille
Som skalderna Geijer, Tegnér och Wallin,
Jag skulle blott sjunga om Singers maskin.

Resan utför.

Man resan utför gör på många sätt,
Och derom är just ingenting att tala,
Ty utför går det så förbaskadt lätt,
Om blott man en gång kommit på det hala;
Men saken är nu denna gång, att jag
Har ett exempel af säreget slag.

Jag mins, då jag var barn, jag såg en man,
En verklig storhet, det kan jag bedyra,
Ett hjerta nog för tvänne ägde han
Och hade hufvud allra minst för fyra.
Men trots sin stora öfverlägsenhet
Han lyste och försvann, som en komet.

Jag honom såg en dag i all sin glans,
Han stod i purpur klädd och spiran höjde
Och krona, tron och länder voro hans,
Och för hans herskarbud sig skaror böjde.
Hans ord var lag, och efter eget råd
Han slafvar gjorde och han skänkte nåd.

Och sedan några år jag sett förgå,
Mig slumpen åter förde honom nära;
Men, ack, hur annorlunda var det då!
Ej någon krona mera sågs han bära.
Beröfvad all den glans, han egt en dag,
Han stod der lika fattig, han som jag.

Så slungades vi fram på tidens flod,
Vi möttes en gång åter uppå färden;
Men då framför mitt öga mannen stod
Så blott och bar, som då han kom till världen.
O, himmel, hvilken syn! så brast jag ut,
Skall så utblottad jag se till slut!

* * *

Den mannen, hvilkens bild jag sökt att ge,
Är någon afsatt konung, så I menen.
Nej, mannen, han var skådespelare
Och stod en gång som kejsare på scenen,
Och såsom sådan såg jag honom då
Med krona, svärd och spira för mig stå.

Se'n såg jag honom en gång i allén
Helt anspråkslös på »promenaden» vandra.
»Der är han», tänkte jag, »ah, se'ke'n en!
Nu är ju inte han för mer än andra.»
Han gick och stod och gjorde sina slag
I rock och byxor, han, precis som jag.

Och slutligt fann jag, ut'vid hafvets strand,
En vacker sommarafon, mannen åter;
— Jag har för sed att gå dit ut ibland
Och andas hafsluft, när min tid tillåter —
Och se, då såg jag honom, vet ni hvad;
I samma ögonblick han tog ett — bad.

Kalle Grönqvists *) fiol.

Dig jag sjunger en sång,
Kalle Grönqvists fiol!
Jag dig mins se'n i fjol
Och se'n barndomens da'r,
Hur mitt öra du pint
Med din gnällande qvint,
Städs den samma du var,
Och i moll är din gång.

Uti morgonens väckt,
Uti stjernbelyst qväll
Jag förnummit ditt gnäll.
Och jag svär vid min Gud,
Att hvar ton som du tog,
Hvarje drill som du slog,
Hvarje skrällande ljud
Ha mig grufligt förskräckt.

Bakom knuten i dag
Dina ljud jag förnam,
När du pinade fram

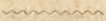
*) Ett för alla göteborgare väl bekant original,
hvars födkrok är att spela i gårdarne.

Uti pipig falsett,
Ur din hväsande hals
Just en birfilar-vals,
Som nog var på sitt sätt
Numro ett i sitt slag.

Lif det blef med besked
Bland båd' folk och polis,
Ty du pep som en gris,
Och du skrek som en gast,
När som Kalle med harm
På din tvinnade tarm
Uti flygande hast
Satte stråken och gned.

Hästar kommo i sken,
Gummor brusto i gråt
Vid din gräsliga låt,
Som kring gatorna ljöd. —
Ja, när du med din bas
Kommer så i extas,
Kan du väcka en död,
Kan du röra en sten!

Mitt hem.

Mitt hem, det är litet, men naggande godt,
Och trots att min plånbok är tom,
Jag känner mig lika så nöjd med min lott,
Som sjelfvaste påfven i Rom.
Det lilla jag har disponerar jag fritt,
Ty skräpet är mitt.

En gumma jag eger, och den som är snäll,
Och liflig och glad ser hon ut.
Hon är, ta' mig katten, från morgon till qväll
Ej fåfång en enda minut.
Hon sticker på strumpor och zinkar porslin
Och syr på maskin.

En pojkvasker har jag så rund som ett klot,
Han rustar precis som han vill,
Och jag skulle ej ha det minsta emot
Att ega ett par stycken till.
Nå ja, får jag lefva ännu ett par år,
Så kanske jag får.

Nog mins jag den dagen vi satte vårt bo,
Det var just en sötebrödsdag;
Med två tomma händer stod hustrun — jo, jo!
Med två tomma händer stod jag.
Nu har jag dock fått mig ett bo — icke sant? —
Och det som är grant.

Längst framme i stugan der står en divan
— Ja, gumman min kallar den så —
Men annars så är det en soffa af gran,
Brunmålad båd' under och på.
Ej stoppningar sitsen och gaflarne ha,
Men locket är bra.

På väggen ett ur ifrån Dalom jag har,
Som går sjelfva tiden förbi;
Och nära bredvid hänga ramar ett par
Med kungen och drottningen i.
På golfvet en matta af klutar och strå
Att hålla sig på.

Så har jag bland andra förträffliga ting
En säng, ackurat gredelin,
Den hustrun min satt ett sparlakan omkring,
Jag tror af en gammal gardin.
Men hela tillställningen tar sig till slut
Rätt angenämt ut.

Vid spisen en hylla så hög och så bred,
Med två dussin koppar och fat;
Två skåp der inunder, det ena för ved
Det andra inrättadt för mat,
Fastän för det mesta det händer just så,
Att tomma de stå.

Ett bord och två stolar jag eger dertill
Och dito en spegel af glas,
Der jag kan betrakta mig, om jag så vill,
Såväl i profil som *en face*.
Och detta mitt bo disponerar jag fritt,
Ty skräpet är mitt.

Om hundra år.

Hur det ser ut om hundra år,
Jag undra ej behöfver,
Ty för det första är väl då
Mitt brödbekymmer öfver;
Och för det andra är jag qvitt
Från björnarna, som brumma,
Och påhitt utaf alla slag,
Båd' löjliga och dumma.

Men de, som då på jorden bo,
Hur säll blir deras lott!
De få ju skörda, skörda allt,
Hvad jag med möda sått.
Den teg, jag plöjt, den harfva de,
Den malm, jag bröt, de smida;
Och den pegas, jag sjelf har tämjt,
Den få de ju att rida.

Då skall nog men'skan icke mer
Som mask i stoftet smyga,
Ty innan dess — jag hoppas det,
Hon lär sig nog att flyga. —

På vägen dignar hon ej trött,
Ty, ser ni, så är saken,
Att om hon tröttnar på sin färd,
Hon hvilar sig på taken.

Och käns det kusligt någon gång
I jämmerdalen då,
Till närmsta granne, månen, bums
Hon far och helsar på;
Och nog blir det bra intressant
Och gladt — tro mig på orden!
Att sitta på verandan der
Och titta ner på jorden.

Per telegraf man sänder bud
Till folk, som bo vid polen;
Man med pincenez af ny fason
Ser varelsor i solen;
Man samlar doft med instrument
Ifrån konvaljers stänglar
Och språkar fritt per telefon
Med sjelfva himlens englar.

Uppå Amerikas fotogén
Ej mer man står och prutar,
Nej, äkta svenskt elektriskt ljus
Man köper då i strutar;

Och om man deraf tar en pris,
Skall nattens mörker flykta
Och näsan lysa som ett ljus
Och tjena såsom lykta.

Skjutvapen nytjas icke mer —
Blott kulor finnas till,
Och dessa söka sjelfva upp
Det mål, man träffa vill.
Om man en ovän råkar få,
Man släpper i förtreten
En kula lös, och ett, tu, tre
Har han den i planeten.

Marknadsminne.

Gode vänner, män och qvinnor, fins här någon som mig
hör,

Se, då sjunger jag en visa och tar ingenting derför;
Och till ämne vill jag taga, hvad som först till buds mig
står:

Mina egna glada minnen ifrån marknaden i år.

Jag har hört så mången träta, jag har sett så månet spratt,
Varit med der nektar flutit, och der det har »osat katt.»
Jag har stått der dråpslag haglat, känt hur en berserk kan
slå;

Jag har sett, hur näsor klufvits, och hur ögon färgats blå.

Jag sett fiskare på skutor strypa sill och tappa tran;
Jag sett lejon bakom diskar lura kunder uti sta'n,
Jag sett bönder byta hästar, dricka bytesskål derpå,
Under det att tjuften knipit börsen ifrån båda två.

Jag hört zitra, flöjt och trumma, tamburin och basfiol;
Positiv, som sjungit visor, när det stälts uppå en stol.
Jag hört pukor och trumpeter, gatusång och harpolek
Samt en klarinett, som stod der bak en förstu'qvist och skrek.

Jag uti en gård fick titta på ett ett djur, som hade horn
Och en snabel — Gud förlåt mig! — lång som Hagakyr-
kans torn.

I en låda utaf bräder låg en orm, båd svart och hvit,
Tjock som jag är midt om lifvet, lång som här ifrån och
dit.

Jag en trollkarl med fick skåda, maken såg jag aldrig än,
Han tog hufvudet utaf sig, satt'et bakvändt på igen.
Och bland annat hocus pocus sväljde han ett svärd till slut,
Hvilket, om jag rätt kan minnas, aldrig någonsin kom ut.

Uppå gator och i gränder, såg jag folk af skilda slag,
Allesammans voro fulla, nykter det var endast jag. —
Hur jag kom från marknadsplatsen, är för mig en hemlighet,
Men att jag i finkan väcktes da'n derpå, är hvad jag vet.

Telefon-visa.

Go' vänner, en visa jag önskar att sjunga,
Och lyssnen nu till mig båd' gamla och unga,
Ty visan är ny ifrån toppen till tå'n
Och handlar och rör sig om Bells telefon.

Att börja med vill jag för eder berätta,
Hur man en så'n der telefon kan inrätta:
Först borrar man hål uti väggen i vrån,
Der man vill placera sin Bells telefon.

Se'n tar man en jerntråd, hur lång man vill ha den,
Och sträcker den ut öfver husen i staden
Samt fäster en blecklur vid ändarne på'n,
Och så har man genast en Bells telefon.

Och hvart man behagar, man tråden kan draga,
Till Majorna, Masthugget, Stampen och Haga
Och tvärt öfver hamnen och längs efter ån —
Ja, ser ni, så praktisk är Bells telefon.

Med köket och salen och källar'n och vinden
Och rådstu'n och kyrkan och stugan vid grinden,
Om icke man småaktigt knusslar med trå'n,
Man lätt kan förbinda sin Bells telefon.

Om se'n hvad som händer och sker man vill höra,
Så sätter man luren i hast till sitt öra,
Och toner båd' nära och fjerran ifrån
Man genast förnimmer i Bells telefon.

Man hör nyförlofvades kyssar och kutter,
Hur pigorna stundom få bannor af mutter,
Hur mästar'n tar lärpojken in för att klå'n —
Allt, allt kan man höra i Bells telefon.

Man kan både sälja och köpa och pruta
Och bilägga tvister och skeppsfrakter sluta,
Uppgöra liqvider och upptaga lån
Och prata persilja i Bells telefon.

Om jag för podager mig ej orkar röra,
Men önskar på qvällen en opera höra,
Jag flyttar min länstol i hast bort åt vrån
Och lutar mitt öra mot Bells telefon.

Och så hör jag sången och dito musiken
Långt bättre än sjelfva teaterpubliken,
Och när jag förnimmer applådernas dån,
Jag ropar *da capo* i Bells telefon.

Ej nog med, att jag ifrån scenen hör sången
Och suckar och utrop och skratt i salongen,
Nej, allt, hvad som tilldrar sig bakom ridån,
Jag äfven kan höra i Bells telefon.

Om snufva jag får eller tänderna värka,
Om gikt uti benen jag tycker mig märka,
Får blåsor på häl'n eller liktorn på tån,
Jag kallar på doktorn i Bells telefon.

När gubbarne samlas för att diskutera
Om värnepligt, rösträtt och skyddstull med mera,
I handtverksföreningar, gillen och skrän,
Jag afger min röst medelst Bells telefon.

Den tid skall nog komma, det vill jag parera,
Då vi litet hvar kunna korrespondera
Med varelser både i solen och må'n,
Blott dit vi få anlagd en Bells telefon.

Det är vår!

Hvarje år
Har ju vår,
Sommar, vinter och höst!
Men i dag
Tycker jag,
Det är vår i mitt bröst.

I min själ
Käns så väl,
Att nu vintern har flytt,
Ty jag är
Ungefär
Liksom skapad på nytt.

Solen ler,
Som man ser;
Himlen lyser så blå;
Sippans knopp
Blickar opp
Mellan tufvorna små.

Det är fröjd
Uppå höjd,
Uppå ängar och plan,
Fågelsång
Dagen lång
Uti fura och gran.

På hvar sten,
På hvar gren,
I hvar häck likaså
Ljuder fritt:
»Qvitt, qvitt, qvitt!»
Utaf sångare små.

Det är vår!
Lärkan slår
Sina drillar i skyn,
Och man hör
Trastars kör
Uti skogsdungens bryn.

Göken gal
Uti dal,
Uti skogar och snår;
Öfver lund,
Öfver sund
Ropar han: »det är vår!»

Öfver ö,
Öfver sjö
Hör man vårvindens sång;
Genom mark,
Genom park
Ljuda bäckarnes språng.

Du, som fått
På din lott
Rätt att efter behag
Pröfva allt,
Njuta allt,
Säg, hvad gör du i dag?

Blir du kvar,
Der du var,
I din qualmiga bur?
Ah, kom ut
Dock till slut
I Guds fria natur!

Tröga själ,
Tror du väl,
Att vår Herre dig gjort
Till att stå
I en vrå? — —
Då bedrar du dig stort!

Reseminnen.

Genom Skåne har jag farit,
Genom Småland likaså,
Och i Lappland har jag varit,
Ända upp i Torneå.

Jag sett Ystad, Lund och Nora,
Skara, Westervik och Hjo,
Helsingborg och Hedemora,
Alingsås och Falsterbo.

»Telje kringlor» jag fått smaka,
Fått i Malmö Mårtens gås
Och i Kongelf pepparkaka,
Gurkor uti Westerås.

Af det öl, Arboga eger,
Har jag pimplat äfvenså,
Och nog var det, som man säger:
Det kom efter da'n derpå.

Halmstad jag besökt på färden,
Minnesrikt från fordomdags,
Nu kring hela vida världen
Ökändt för sin »Halmsta'lax.»

Varit der man bränner alun,
Liksom der man lagar färg;
Legat åtta dar i Falun
Och »en natt i Falkenberg.»

Sett hur som Borås, det rika,
»Knallar» framåt utan rast;
Kalmar slott jag sett tillika,
»Der det ej fins någon qvast.»

Åmål har jag sett för resten
— »Ändå något!» — Jojo men! —
Jag sett Marstrand med och »hästen.»
Säg, hvad gen i mig för den?

Jag sett »Wärmeland det sköna»,
Berg och floder i dess famn
Jemte furuskogar gröna —
»Kors uti Kristinehamn!»

»Nerkingarne» jag sett gifvas
Mången gång i Örebro.
Jag har ock sett oxar drifvas
Ut till torgs i Wernamo.

Jag har ock sett solen stråla
Uti Karlstad — ack så grant! —
Jag i Halland sett en »håla»,
För sin »räkning» *) verldsbekant.

Jag sett djurgål'ns gamla bokar,
Båd' till krona, stam och gren,
Och för resten »Telje tokar»
Har jag sett, hvarenda en.

Hur jag så min kosa styrde,
Kom jag till en stad till slut,
Der det ständigt »witzar» yrde,
När man stack sin näsa ut.

Och nu må jag ämnet lemna,
Utsträckt re'n för vidt och bredt,
Vill dock först i korthet nämna,
Hvad det är som *ej* jag sett.

---

*) Kongsbacka räkning.

Skratta, läsare, ej åt mig,
När du läst min sista rad!
Men jag menar — Gud förlåt mig! —
Flickorna i — Filipstad.

Sång af vindflöjeln på Tyska kyrkan (i Göteborg).

Från templets tinnar jag skådar neder
På gator, gränder och dito torg,
Och allesammans jag känner eder,
Som bo och bygga i Göteborg.

Jag känner styrelsen för trafiken
Samt passagerare i gemen;
Jag känner Dickson, jag känner Wijken
Samt S. A. Hedlund och Wieselgren.

Jag känner stadsbud och ingenjörer
Samt personalen i hvarje bank;
Jag känner äfven en mängd flanörer,
Som gå på gatorna och slå dank.

Jag känner hel- och halfmillionärer.
Som bo i femvåningshus af sten,
Och dito småfolk, som gör affärer
Med att på gårdarne samla ben.

Jag känner sotar'n, som svänger viskan
På skorstenspipan, så stolt och trygg,
Samt åkardrängen, som jemt med piskan
Gör krumelurer på hästens rygg.

Jag vågar skryta, på goda grunder,
Utaf bekantskap på skilda håll,
Ty vänner har jag bland »Simens» kunder
Och många bröder i »Par Brikoll.»

Och allting ser jag, och allting hör jag —
Ja, hvarför annars här uppe stå? —
Och stundom små reflektioner gör jag,
Fast ingen menniska hör derpå.

Jag ser teatern, jag ser baracken,
Carl Johans kyrka och Rödasten
Och Rangströmsliden och Skojarbacken
Och Skeppsbrons »etta» och Varietén.

Jag ser, hur tjuften och hans kamrater
Försigtigt smyga kring knut och vägg;
Jag hör, hur lagsprängda advokater
Anställa trätor om — påfvens skägg.

Än hör jag susande vindar köra
I sträckt galopp ifrån pol till pol,
Än får jag klingande toner höra
Från Calle Grönqvist och hans fiol.

Här misshushållas med stadens vatten,
Såväl från Delsjön som Kallebäck,
Och gasen släck's klockan tre på natten,
Trots här är becksvart, som i en säck.

Gatpojkar jemt portmonnärer taga
Från våra damer, och det med smak;
Men det är ingen ting att beklaga,
Så länge fickorna sitta bak.

Små scener, alldeles utmärkt nätta,
Jag under halkan bevittnat har:
Jag sett små sötungar »rofvor» sätta
På Södra Hamngatans trottoar.

Här ha båd' hus och fabriker brunnit,
Här ha föröfvats båd' våld och rån;
Och gång på gång har polisen funnit
Förgiftad småfisk i Mölndalsån.

Och Clara Happé*) fick armen bruten
På Boulevarden, der droskan höll,
Men jag ej uppgifva kan minuten
Och icke dagen, då Clara föll.

Små ren-dez-vous'er bak häck och galler
Jag ser väl ock en och annan gång,
Men jag befattar mig ej med sqvaller,
Och derfor slutar jag nu min sång.

---

*) En sångerska på Concert du boulevard.

Resekrönika.

(En lusttur från Göteborg till Trollhättan).

Så lätt som en hind utur sängen jag spratt
På lurfviga ben
En morgon, när solen på ostkanten satt
Och nicka' och sken.
Jag denna idé hade fått uti skallen,
Att göra en resa till Trollhättefallen.

Till locket jag packade kappsäcken full
Med mat i parti,
Och slutligt jag lade för säkerhets skull
En »plunta» deri.
Jag tänkte som så: det kan hända, att magen
Begynner att gny, när det lider på dagen.

Och ner till en ångbåt, som eld uti krut,
Jag satte till vägs,
Han ankaret lyfte och backade ut
Precist klockan sex.
Och förr än jag hade beräknat och trodde,
Med åtta knops fart uppför elfven han gnodde.

Det tjöt uti tackel, det hven uti tåg,
Ty vinden var frisk;
Vid hvar liten udde en Hisingsbo låg
Och metade fisk.
Och uppe bland buskarne såg jag på näset
Ett par dussin hästar, som beto i gräset.

Hvar bild uppå stranden i vågen sig bröt
Som i en trymå;
Så såg jag en äng, som var fullsatt med nöt,
Båd' under och på,
De flesta med svansarne piskade lädret,
Och somliga gingo med benen i vädret.

Mot Lerjeholms brygga vår ångare for
Som sjelfvaste hin,
Och der steg ombord en person, och jag tror,
Det var Trögelin.
Och var det ej han, som dock tycktes på pannan,
Så var det hans bror eller ock någon annan.

Vid Kongelf, jag vet inte hur det sig föll,
Kaptenen sa': »stopp!»
I staden en stund, medan ångbåten höll,
Jag tittade opp.
Men femtio pepparkaksgummor på stråten
Mig mötte och körde mig åter på båten.

Snart Eldsbo jag såg, och en smula förtjust
Jag blef ackurat;
Ty midt i en dunge det tedde sig just
Som ägg i spenat.
Förlåt mig, om bilden ej passar för stället!
Jag har ingen bättre till hands för tillfället.

Från bugt och till udde, från brygga till bro
Flög ångar'n så käck,
Och jag och mitt sällskap, vi sutto i ro
På solbelyst däck,
Och roade der under tiden oss sjelfva,
Tills framme vi voro, då klockan slog elfva.

En grönskande kulle framskymta jag såg
Bland lummiga träd;
Dit bort med min matsäck jag styrde mitt tåg
Och sällskapet med.
Och der uti gröngräset ner vi oss lade
Och bullade upp de gudsgåfvor vi hade.

Ett uppdukadt bord uti doftande lund,
Det skänker aptit,
Och »pluntan» hon gjorde kring laget sin rund
Med synnerlig flit;
Vi tömde densamma och länsade faten
Och togo oss sedan en tupplur på maten.

Så mjuk kännes marken att hvila uppå,
Der »vårlökar» le.
Vi sofvo tills Trollhätteklockan slog två
Och tills den slog tre;
Ja, trots att minuterna voro så dyra,
Vi vaknade först, när som klockan slog fyra.

Nu gingo vi åter till rykande båt,
Han resfärdig är.
Visst löjligt jag tyckte vi burit oss åt,
Som slumrat så der.
Men, tänkte jag, klandrom ej dagen som farit —
Nu har man väl ändock vid Trollhättan varit.

Kometen kommer!

Go' vänner, hvad tjenar det till, att I gån
Och streten och knogen precist såsom myror
Och ansträngen eder i yttersta mån
För kläder och föda och skatter och hyror;
Ty förr eller senare skall, som I veten,
Han hinna oss ändock, den store kometen.

Han kommer från ett utaf himmelens hörn,
Kanhända från söder, kanhända från nordnen,
Och tilldelar utan förskoning en törn
Den gamla galanta och präktiga jorden;
Och får hon den alldeles midt i planeten,
Så gå de i putten, båd' hon och kometen.

Gån. ej ut på åkern att mylla er säd,
Nej, läggen på renen båd' harfven och plogen,
Och hästarne släppen och oxarne med
På bete för sommar'n i villande skogen;
Ty bäst i ert anletes svett I arbeten,
Så kommer kanhända den store kometen.

Det välvisa rådet jag gifva er vill,
Att ej ut på hafvet I mer ställen stråten;
Nej, flundror och hvitlingar, torskar och sill,
Dem kunnen för alltid I gifva på båten;
Ty bäst som I sitten der ute och meten,
Så kommer kanhända den store kometen.

Och gån icke mer uti grufvornas natt,
Der malmådror fram utur klippan ses springa,
Upphören att bergkungens gyllene skatt
Ur lönliga schakter i dagsljuset bringa;
Ty bäst efter ädla metaller i leten,
Så kommer kanhända den store kometen.

Och I potentater, ack, hören nu mig,
Jag ber eder det för ert enskilda bästa,
Upphören att gnabbas, tillstållen ej krig
Och tagen ej lifvet utaf eder nästa;
Ty just när I blåsen till strid i trumpeten,
Så kommer kanhända den store kometen.

Och herrar patroner, som natten och da'n
Vid edert kontor liksom fängslade ären,
Afsluten de räkenskapsböcker I ha'n
Och skynden att realisera affären;
Ta'n myntet ur kassan och lemnen pulpeten,
Ty rätt nu så kommer den store kometen.

I hofmän, som hala och lismande stå'n
Och kyssen den kungliga toffeln så gerna,
Och krypande kommen och bugande gå'n,
Blott för att på rockfliken få er en stjerna,
Upphören att krypa för den rariteten,
Ty bäst som I krypen, så kommer kometen.

Er, tidningsmän alla, helt vänligt jag ber,
Att I mågen vänner på sistone blifva
Och aldrig i lifvet befatta er mer
Dermed att skandaler och dumheter skrifva;
Ty bäst, mine herrar, I sitten och peten,
Så kommer kanhända den store kometen.

Och nu ett gif akt jag väl tillropa må
Polisen och fogden och länsman och presten
Samt snillen och dumbommar, stora och små,
Och tjänstefolk, herrar och bönder för resten:
Ty saken är denna, att förr än I veten,
Så kommer kanhända den store kometen.

Jag är ej orolig ett bittersta grand,
Nej, lugn och tankil vid mitt skrifbord jag sitter,
Och så för mig sjelf plär jag tänka ibland.
Ja, må han nu komma, när tusan han gitter!
Jag känner mig riktigt en smula förveten,
Att en gång få se den der store kometen.

Vivisektionen.

Man mig har sökt att bringa på den tron,
Att hvad man kallar för vivisektion,
Barbariskt är och rått och oförsvarligt;
Jag vet ej riktigt, hur det kommer sej,
Men för min del så tycker jag dock ej,
Att med den saken det är just så farligt.

Tror ni, att hunden blifver ledsen då,
När dissektionen han skall genomgå
Och han för detta ändamål skall gripas?
Ack nej! af glädje blott och luttet fröjd
Han hoppar ända rätt i himmelshöjd,
När han får aning om, att knifven slipas.

Den spik, som fäster honom vid hans bur,
Försöker han med våld att slita ur
Och åstadkommer ett förfärligt väsen;
Och när han domen af sin herre får,
Han svansen bums i kojans gafvel slår
Och hvisslar melodin till marseljäsen.

Och kommer han ur bojan lös till slut,
Han ger sin husbond' hin och gnor förut
Och stormar salens dörr med knutna näfvar.
Han visa vill, att när det gäller på
Att vetenskapen ge ett offer, då
En verklig hjelte ej för något bäfvar.

I förstu'n höga glädjesprång han gör,
Ty han förnimmer ljud der innanför —
Det låter nästan som en dämpad snyftning.
Han spetsar örat, ögat blixtrar hvasst,
Och yfvig mahn ses resa sig i hast,
Och sjelfva svansen får en högre lyftning.

Men trött han blir till slut att ute stå,
Han Gud i hogen tar och knackar på,
Och dörren öppnas, han blir presenterad. —
»Stig in!» »Jag tackar!» »Krusa ej så der!»
»Förlåt, förlåt! men säg mig, är det här
Som man har äran blifva dissekerad?»

»Jo, det slår in.» Ett jättesprång han tar,
Det längsta han i lifvet tagit har,
Och klifver upp och sätter sig på bordet.
Han ser sig noga om från vägg till vägg
Och tummar tyst en stund uppå sitt skägg,
Begär uppmärksamhet och tar till ordet:

»Det är med harm jag edra tvister hör,
Om hur oss djur man just behandla bör,
Och aldrig enens I om samma mening;
En del förfäktar blindt vivisektion,
Och andra sjunga ur en annan ton
Och kämpa för ett slags djurskyddsförening.

Jag tror, att jag uti en tidskrift läst,
Att det är synd att slå en åkarhäst
Och kasta sten uppå en hund, som skäller;
Jag anta vill, att blott ett skämt det var,
Ty vet ni, hunden ingen känsla har,
Och det har åkarkampen icke heller.

Jag af min herre nyss fick veta, jag,
Här förehades dissektion i dag,
Och att som offer mig man ansett värdig.
Kan med så litet, som mitt lif, jag stå
Till eder tjänst, då må det gerna gå.
Fram blott med knifven, jag är genast färdig!

I till er uppgift gjort, jag vet det väl,
Att utrönt få, om djuren hafva själ,
Men i ert hopp I jemt besvikna blifven.
Försöken nu med mig, jag väntar här!
Men om en själ jag har, som troligt är,
Tron mig, I hitten henne ej med knifven.

Jag vet att I, då jag mitt lif nu ger,
Studeren mig, jag ock studerar er.
(Gå'n bara på, jag känner ingen smärta!)
I tviflen på, att någon själ jag har,
Jag deremot för riktigt afgjort tar,
Att I ej ha'n en enda skynt af hjerta.»

Hvarför våren kommer sent.

(1881.)

Våren for sista Mars, eller så ungefär,
Från Italiens prunkande fält,
Och till Skåne han kom, men han råkade der
I en drifva af snö köra vält.

Och der låg han och skrek, som en riktig fantast,
Och var utom sig riktigt, hans nåd,
Och hans sällskap, en ärla, en fink och en trast,
Såg sig rakt ingen lefvande råd.

Men så kom der från Medelhafskusten en gök,
Som var ärlans intimaste vän,
Och han sa': »låt oss göra ett kristligt försök,
Att få pilten i kärran igen.»

Det var sagdt, det var nog, det behöfdes ej mer —
Bums en hvar, med bevingade fjät,
Vrok sig hals öfver hufvud i drifvorna^r ner,
Så att snön räckte högt öfver^r knä't.

Ekipaget, med skalmar af rödaste gull,
Upp och nedvändt i snödrifvan låg,
Och af hästen, som råkat att ramla omkull,
Man blott svansen och bakbenen såg.

Nu i händerna spottade bofink och trast,
Grepo tag uti hviftande svans.
För att kunna få hästen ur drifvan i hast
Något vigare sätt icke fans.

Under det att man skjutsen ur snöbädden drog,
Uppå drifvan låg Våren och frös;
Och att han sig förkylde, det märkte man nog,
Ty han snöt sig beständigt och nös.

När han äntligen åter i åkdonet satt,
Lär han sagt, jag vet inte till hvem,
»Det var rent för befängdt, hvad jag känner mig matt,
Det blir bäst, att jag skyndar mig hem.»

Och mot söder fick springaren nu sträcka ut,
Bort från drifvornas land uti nord,
Och ett par timmars tid innan dagen var slut,
Stod vår pilt på Italiens jord.

Der blef jubel och glam uppå höjd och i dal,
Men nu tålde han alls intet nojs;
Ty se saken var den, att han kände sig skral
Och behöfde att komma till kojs.

Doktor *Sommar* blef kallad till pilten så brädt,
Och han gjorde sin observation
Samt förklarade genast, att bytingen fått
Uti lungan en inflammation.

Och bland medel han föreskref följande tre:
Uppå bröst och på rygg terpentin
Och hvar morgon en dosis svettdrifvande té
Samt på qvällen en tesked morfin.

Och der blef mellan döden och lifvet en strid,
Feberyrseln var särdeles svår.
Det såg mörkt ut, och lifvet det hängde en tid,
Som man säger, precist på ett hår.

Men det segrade dock. Upp från bädden han far,
Brister ut uti följande ord:
»Tiden går, det blir bäst, att en droska jag tar
Och beger mig på väg emot nord.»

Och i täflan med vinden nu bar det till vägs
Från Italiens prunkande fält,
Och så kom han till Skåne en qväll klockan sex,
Men se nu körde pilten ej vält.

Nu han svärmar omkring uppå äng och i skog,
Helsar gladt både städer och by;
Men om närmre man ser honom, märker man nog,
Att han inte är alldeles kry.

Första Maj 1881.

Jag tror knappt man får
- Någon vår i år
Uppe ibland nordanfjellen;
Drifven håller ju
Uti höjd ännu
Fyra fot på sina ställen.

Mörkt är himlens bryn,
Lärkan uti skyn
Gramse »rynkar ögonbrynen;»
Bäst sin drill hon slår,
Hon en störsjö får
Utaf snöslask midt i synen.

Uppå höjd, i dal,
Ibland björk och al,
Ibland rönn och aspar höga
Fins ej, som jag tror,
Än en knopp så stor,
Man kan lägga i sitt öga.

Fins i skogens snår
Någon trast, som slår,
Inte lär det vara många;
Jag skall ta mig på
Äta upp den rå,
Som i dag ni lyckas fånga.

Se, vid hvarje fjät
Smutsen går till knä't!
Skall man ut i sådant väder,
Bäst det blifver då
Att i hast dra' på
Pantalonger utaf läder.

Se, hur fröknar små
Trippa lätt på tå
Fram på våta promenaden!
Kjortelfällarne
Syskonkyssen ge
Åt den marmorhvita vaden.

Snobbar — utan vett —
Gå och titta snedt
På den lilla fot, som »sväfvar»,
Tills de korsben slå
Och i smutsen stå
Båd' på fötter och på näfvar.

Vill du ut i qväll,
Nå, var då så snäll
Och vik upp den ludna kragen;
Knäpp din väst igen
Och så linda se'n
Ett par filter omkring magen.

Maj oss vinkar ju,
Men man kan ännu
Ingen enda vårfläkt röna.
Ännu veckor gå,
Innan man kan få
Dansa ringdans i det gröna.

Att man vår ej har
Än på några da'r,
Denna slutsats lätt vi drage;
Ty gaminer små
Än ej börjat på
Singla slant och »hoppa hage.»

Tag min varning mot:
Sätt ej än er fot
Uppå ängens våta tufva!
Kom ihog, att än
Innehåller den
Både lungkatarrh och snufva.

Kulet, kallt och grått,
Smutsigt, surt och vått,
Hvart man än sin kosa ställer;
Icke mina ben
Komma till Lovén,
Och till Grafen icke heller.*)

Luften är för sval,
Parken allt för kal;
Mig behagar icke scenen.
Nej, vid egen härd,
Der jag sjelf är värd,
Vill jag dricka mærg i benen.

---

*) Lovén håller restaurationen i Trädgårdsföreningen i Göteborg och Graf å Lorensberg.

Ett baptistdop i "Smålen."

En Herrans apostel af längtan betogs
Kring bygden att löpa
Och bondtöser döpa.
För brunmålad släde en strummelbent »fox»
Han skyndar att spänna,
Och nu utaf denna
Han till Getapuliens landsändar drogs,
Der bönderna ropa: kom ox! kom ox!

Se'n hästen han bundit vid förstuguqvist,
I stugan han träder
Och sålunda qväder:
»Det är, mina vänner, gu'nå'oss så visst!
Helt tydligen vordet
Beskrifvet i ordet,
Att evig fördömelse drabbar till sist
En hvar, som ej döpts till baptist, baptist.

Men, se'n I, en stor och ovanskelig lön
En hvar har att hoppas,
Som låter sig doppas!»

Då höres från fem af det svagare kön:

»Vi blifva baptister,

Trots vintern är bister.

Hör, käre herr pastor, vår samfälda bön:

Tag genast och vräk oss i sjön, i sjön!»

Och ner uppå isen till upphuggen vak

Nu qvinnorna blyga

I lentygen smyga;

Och presten, han gör så förträffligt sin sak:

Till kanten han le'r dem

Och knuffar der ner dem,

Så isbitar skramla båd' framtill och bak —

Och nere i djupet det qvak, det qvak.

Se'n presten nu stått der en stund och sett på,

Med heliga händer

En nydöpt i sender

Han drar utur vaken och säger: »se så,

Frid vare nu me' er,

Gån nu hem och klä' er;

Men samlens i stugan, ty jag vill bestå

En glögg, som till stortån skall gå, skall gå.»

De sprungo som elden i byn varit lös

Till stugan vid stranden,

Och nyfödde anden

Uti dem, han gjorde, att köttet ej frös. —
Och presten berömde
De trogna och tömde
En bägare vin med hvareveli tös,
Och derpå han sade: »adjös! adjös!»

Drillar i det gröna.

Se, solen den skiner och himlen den ler,
Och jorden är nyter och glad, som man ser,
I ljusgrön kavaj ser man lunderna stå,
Och björken fått helgedagsbyxorna på.

Det doftar i lunden, det jublar i skyn,
Det vimlar, det rör sig i skogsdungens bryn.
I ilande floder och brusande bäck
Najaderna dansa med strömkarl och neck.

I dalar, på ängar, bland buskar och snår
Gå gulbruna kossor och snöhvita får,
Och uppe på grönskande kullarnes rygg,
Der dansas en ringdans afflugor och mygg.

Och vallflickan sjunger sin visa så nätt,
Och skallmejan ljuder kring dalar och slätt.
Kling, klang! ljuda bergen och skogen och skyn,
När matklockan klämtar der borta i byn.

Se, spelmannen flinkt på fiolstråken rör
Och spelar en vals efter eget gehör;
Han pinar ur qvinten en bröstton så gäll,
Som kom den från Beyerböcks eget kapell.

Och bonddrängen dansar på blomsterprydd plan,
Men ej som tunguserna dansa i sta'n,
I handskar oeh frack med en utstyrd dansös,
Nej, bararmad svänger han om med sin tös.

Se, blomman der borta på tufvan, min vän!
Ack, säg mig, hvar såg du väl maken till den?
Jo, uti butiken kanhända i sta'n,
Hos Levy, hos Kayser och hos fröken Svahn?

Jag vågar parera ett tusen mot ett,
Att aldrig hos dem du en blomma har sett,
Som nickat så glädtigt, som prunkat så skär
Och doftat så innerligt skönt som den här.

På landet, ja, blott uppå landet man ser,
Hur ängsblomman prålar, hur skogsblomman ler;
Blott der hör man sorlet af bäckarnes språng,
Blott der kan man njuta af fåglarnas sång.

Så lemna då sta'n och din qualmiga bur
Och skynda dit ut i Guds fria natur!
Du tid ej förlorar på resan, min vän,
Ty tio år yngre du kommer igen.

Till en surmulen broder.

Nej, broder, nu ger jag på båten
Dig mana till glädje och skämt,
Ty att du dig finner belåten
Med svårmodet, ser jag bestämdt.
Jag bjudit dig glädtig att vara
Och bortkasta sorgernas tvång;
Men du, du har hånat mig bara,
Och därför jag ändrar min sång.

Nu ber jag dig vandra din bana,
Så dyster och sorgsen du vill!
Jag vill dig ej mera förmana,
Ty det tjenar ingenting till.
Nej, broder, — må du mig förlåta! —
Jag önskar af hjerta och själ,
Att du må få sörja och gråta,
Till dess du dig sörjer ihjäl.

För glädjen bed Gud dig bevara
Och dito för nöjenas rus;
Ty om de beröra dig bara,
Bums ligger din ära i grus.

Att sjunga och skämta och leka,
Om också i ringaste mått,
Det vore ju blott att förneka
Det värde, du tror dig ha fått.

Drag väldiga rynkor i pannan,
Drag luggen mot ögonen ner,
Då mig eller ock någon annan
Du glädtig och skämtande ser.
Gif aldrig åt lekar och löjen
Ditt bifall i blick eller ord!
Du vet ju, att sedliga nöjen
Ej fin's på vår syndiga jord.

Jungfruliga barmen som häfves
Och purprade munnen som ler,
Låt se, de dig locka förgäfves,
Och se dem ej, trots du dem ser!
För blottade halsar och nackar
Och armar och vador till slut
Jag hoppas, att du dig betackar,
Trots de se förledande ut.

Och skådar du drufvan som blöder,
Låt se du går nykter förbi!
Låt se, om det glammas bland bröder,
Du ej lägger näsan deri!

Och om du en gång blifver funnen
Bland tjusande qvinnor — nå, nå! —
Och det börjar vattnas i munnen,
Låt se du beherskar dig då!

Du älskar ju bara att lipa
Och sucka, så vidt jag förstått,
Och jag kan platt inte begripa,
Af hvem du har *byxorna* fått.
I dem blir du alltid en kruka,
Den största i strumpor och skor;
Men *stubb*, såsom gummorna bruka,
Det skulle nog klä' dig, min bror.

Så bedömes karaktären.

En man, som skryta kan af ärfda anor
Och af ett stamträd ifrån forntids dar,
Med gren vid gren och det i långa banor,
Om ock förtorkade de hänga qvar;
Hvad mod, hvad kraft, hvad dygd han månne ega,
Derpå beror just ej så mycket här,
Ty blott för namnets klang skall världen säga:
Den mannen har en utmärkt karaktär.

En man, som lyckats samla millioner
Inunder kassakistans mekanik,
Och främsta platsen fått bland börspatroner,
På grund deraf att han är bottenrik;
Vett, bildning och humanitet tillika
För honom icke alls af nöden är,
Ty blott för guldets klang skall världen skrika:
Den mannen har en utmärkt karaktär.

En man, som hunnit upp på ärans trappa
Som lyckans skötebarn helt excellent
Och blifvit statsråd eller »erke-pappa»,

Minister, påfve eller president;
Ej hjerta eller hufvud han behöfver,
Han redar sig förutan sådant der;
Ty verlden resonnerar så deröfver:
Den mannen har en utmärkt karaktär.

Den högförnäma damen — hören bara! —
Hon genom lifvet som ett helgon gått,
För det hon aldrig skådat någon fara,
Och ingen frestelse hon pröfva fått —
När brud och maka hon en gång skall blifva,
Man henne varligt upp i brudstol bär;
Och verlden henne skall det loford gifva:
Den qvinnan har en utmärkt karaktär.

Den fallna qvinnan, ingens eller allas,
Som vräktes värnlös uppå gatan ut,
En gång hon äfven kunde dygdig kallas,
Men hon blef frestad, hon, och föll till slut —
Hon föll för lasten ej och ej för flärden,
Hon föll för honom, som hon höll så kär;
Och när *han* bröt sin tro, då sade verlden:
Den qvinnan hon har ingen karaktär.

Och dagakarlen, som i armod sträfvar,
Att bringa sina små en smula bröd,
Han släpper spaden ej ur skrumpna näfvar,

Att barn och maka ej må lida nöd.
Men, om det stundom händer, att han svigtar
Inunder bördan, som han tåligt bär,
Mot honom verlden straxt den domen rigtar:
Den mannen han har ingen karaktär.

“Glädjens blomster i jordens
mull.”

Jag kommer åter med litet skämt,
I ty att sångmön mig manar;
Hvarthän jag syftar, tror jag bestämdt
Att du, min läsare, anar:
Jag vill dig tvinga derhän till slut
Att vara glad och »se lifvad ut.»

Jag är en skämtare som du ser
Och håller strängt på det stycket,
Att hur man skämtar och hur man ler,
Man skämtar aldrig för mycket.
Af allt det goda till lifvet hör
Är största gåfvan ett gladt humör.

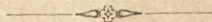
Jag fikar icke att kallas stor
Bland börsens pösande kaxar;
Men jag vill vara en vän och bror
Med alla lifvade laxar;
Blott den jag skänker min sympati,
Som rätt förstår sig på raljeri.

Men den, som visar sig sur och tvär,
När glada menniskor glamma,
Han lika ynkelig som löjlig är
Och bör ha stryk för detsamma.
En sådan beder jag rätt och slätt
Att gå dit peppar'n har hemortsrätt.

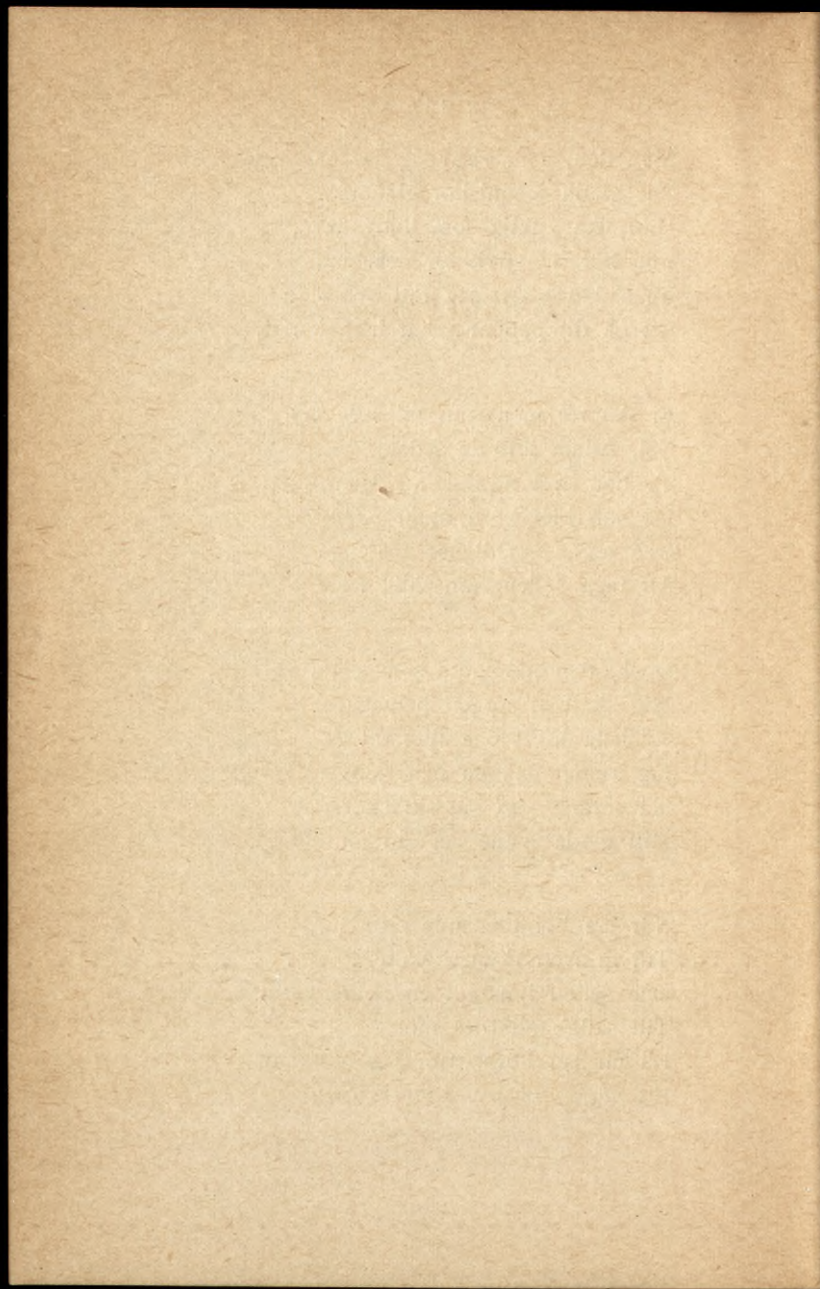
Ej skaptes men'skan till sorg och gråt,
Nej, Adam införde seden,
Ty han gret näsduken genomvåt,
Då han blef körd ut ur eden.
Och ingen skyldighet alls man har,
Att taga seden från salig far.

Dock, den må gråta som gråta vill!
Mig skall ej sorgen betunga,
Ty hela lifvet och litet till
Jag ämnar skämta och sjunga.
Må sorgen visa sin skräckgestalt!
Mitt glada lynne vet råd för allt.

När jag beträder min sista färd
Till grafvens kyliga sköte,
Och själen lyfts till en högre verld,
Till sälla andarnes möte,
Då får jag börja, tror jag bestämdt,
Ett *högre, renare, bättre skämt.*

INNEHÅLL:

	Sid
Vis-sångaren	3.
Friskt mod!.....	5.
Vi fyra.....	7.
Våren	9.
Det bästa af allt.....	12.
Lycksalighetens ö	15
En yrvädersdag	18.
Yrken och näringar	21.
Poliskonstapelns nattqväde	24.
Parkvaktens höstqväde	27.
Storskrytaren	30.
Hvad jag är och icke är	33.
Till landet	36.
Herr Göte Borg och bonden	39.
Ingenting att hurra för	42.
Vinterbild	45.
En färd genom rymden.....	48.
Nej tack!.....	52.
Byspelmannen	55.
April-visa.....	58.
Mina lefnadsöden	60.
Hvad jag icke har.....	66.
Kronan.....	68.
Gamla visan.....	70.
Hemtrefligt	73.
En fornordisk kung.....	77.
Om jag får	80.

	Sid
Hvarför Eva ej behöfde någon piga	82.
Kråksång.....	85.
Riset.....	88.
När det är vår	91.
Sympati och Antipati.....	94.
Resan utför.....	98.
Kalle Grönqvists fiol.....	101.
Mitt hem	103.
Om hundra år.....	106.
Marknadsminne	109.
Telefon-visa.....	111.
Det är vår!.....	114.
Reseminnen.....	117.
Sång af vindflöjeln på Tyska kyrkan (i Göteborg)	121.
Resekrönika	125.
Kometen kommer!.....	129.
Vivisektionen	132.
Hvarför våren kommer sent. (1881).....	136.
Första Maj 1881	140.
Ett baptistdop i "Smålen"	144.
Drillar i det gröna.....	147.
Till en surmulen broder	150.
Så bedömes karaktären	153.
"Glädjens blomster i jordens mull"	156.

